

คุยกัน เรื่องเล่น กับ เรื่องเรียน ตอนที่ 1/2

การประชุมกลุ่มผู้ปกครองเมื่อวันจันทร์ที่ 25 ตุลาคม ที่ผ่านมา มีประเด็นหลายอย่างน่าสนใจจะเฉลยถอดเทปมาให้ท่านกันคะ (ทำเป็นวิธีไม่ได้คะ)

ผู้ปกครองกลุ่มนี้ประกอบด้วยกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม

กลุ่มแรก เป็นกลุ่มผู้มุ่งมั่นในฟลอร์ไทม์ และลงมือทำอย่างจริงจัง นาน 3-4 ปี ซึ่งตอนนี้เด็ก ๆ ก็หลุดจากสเป็คตรัมแล้ว มีมากขึ้นทั้งหมด 7 ครอบครัว (จากจำนวน 13 ครอบครัว) ในจำนวนนี้มี 3 คนที่เรียนรู้เร็วทุกวิชา ที่เหลือเก่งมากบางวิชา วิชาที่ยังติดขัดคือวิชาที่ใช้ภาษาเยอะ ๆ (เพราะการประมวลผลข้อมูลผ่านการได้ยินไม่ค่อยดีคะ) บางคนมีปัญหาเรื่องลายมืออยู่บ้าง บางรายยังไวความรู้สึกอยู่บ้าง แต่ปัญหาก็ไม่มากแล้วละคะ ส่วนเรื่องสังคมเพื่อน “ฉลุ่ย” คะ ดิฉันเชิญผู้ปกครองกลุ่มนี้มาเพื่อมาพูดคุยในประเด็น “การสร้างความสมดุลเรื่องอรรถภาพกับเป้าหมายของชีวิตเรื่องการอยู่ดี มีความสุข” ของเด็ก และการก้าวสู่การตระหนักรู้ในตัวตนคะ

กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มที่ทำมาประมาณ 2 ปี แต่ทำตอนที่ลูกยังเล็ก เลยกีบพื้นฐานได้หมด ไม่มีอาการแสดงแล้ว แต่ยังไม่ทราบว่าจะมีปัญหาการเรียนและเพื่อนมากแค่ไหน เพราะยังอยู่ชั้นอนุบาล แต่ดิฉันก็คาดว่าน่าจะมีปัญหาเรื่องภาษากับลายมืออีก 1-2 ปีคะ

กลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มที่ยังไม่พ้นสเป็คตรัม เหลืองงานต้องแก้ไขอีกพอสมควร แต่ผู้ปกครองมีศักยภาพมาก ดิฉันเชิญผู้ปกครองกลุ่มนี้มา เพื่อให้เห็นตัวอย่าง และมีกำลังใจในการเก็บรายละเอียดคะ

หมายเหตุ : ทราบว่าตอนนี้มีคนใช้คำว่า “หลุดสเป็คตรัม” กันเกลื่อนไปหมด ก็อยากเรียนให้ทราบว่าดิฉันเองใช้คำนี้ด้วยความระมัดระวังอย่างยั้งคะ คือดูแล้วดูอีก ประเมินแล้ว ประเมินอีก กว่าจะตัดสินใจแต่ละครั้ง และการตัดสินใจมีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน (เขียนไว้ในคู่มือ ๆ แล้ว)

ถึงตรงนี้ ก็ขอยืมคำของครูพบน้อยนะคะ

“บอกไปว่าใช่ เพราะตัวเองคิดว่าใช่ แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่ คือ หลงผิด”

“บอกไปว่าใช่ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็รู้ว่าไม่ใช่ อันนี้เข้าข่าย หลอกหลวง”

กิ่งแก้ว

ถอดเทปช่วงเช้า (ก่อนการบรรยาย)

ครูพบ	เล่าเรื่องปัจจุบันให้ฟังกันหน่อยครับ
พ่อน้องคุณ	ปัจจุบันตอนนี้น้องอายุ 4 ขวบ 5 เดือน เริ่มเข้าอนุบาล 2 ปัญหาหลักของน้องจริง ๆ ตอนนี้คือเรื่องภาษาที่ยังช้าอยู่ แต่ก็กระตุ้นขึ้นมาได้ในระดับหนึ่งแล้ว สามารถสื่อสารบอกความต้องการระดับ 5 และขึ้นสู่ระดับ 6 กำลังฝึกเรื่องเหตุผล “ทำไม อย่างไร” เรื่อง SI ก็ฝึกควบคู่กันไปครับ ทั้งคุณครูช่วยด้วยและทั้งทาง OT ก็ช่วยด้วย ส่วนปัญหาในชั้นเรียนยังไม่พบอะไรชัดเจน ในชั้นเรียน น้องก็ไม่ได้ดูแปลกแยกจากกลุ่มและเพื่อนคนอื่น ๆ มากนักครับ
ครูพบ	เค้าอยู่ชั้นไหน
คุณพ่อ	อนุบาล 2 ครับ
อ.กิงแก้ว	มีเพื่อน มีแก๊งค์ ?
คุณพ่อ	มีครับ จะมีเพื่อน 2-3 คน แต่เหมือนเค้าจะจับคู่กันเล่นกันเป็นคู่ ๆ ครับ
อ.กิงแก้ว	ผู้หญิง ?
คุณพ่อ	ผู้ชายด้วยกันครับ
แม่น้องพลับ	ดีใจจังเจอกันอีกแล้ว ก็รู้สึกดีจากคราวที่แล้ว คราวที่แล้วที่มาก็เก็บเอาความรู้สึกกลับไป มีพลังเยอะค่ะ เห็นพลังของพ่อแม่คนอื่น ๆ เนี่ย รู้สึกเราก็จะมีพลังเอากลับไปบ้าน แล้วก็ทำอะไรได้สนุกขึ้น คาดว่าวันนี้ก็จะได้แบบนี้เหมือนกัน ขอบคุณค่ะ
อ.กิงแก้ว	หลายท่านอาจจะยังไม่ทราบ เมื่อเดือนที่แล้วแม่น้องพลับมาเป็นแขกรับเชิญของครูพบ เอาคลิปการแข่งขันเล่านิทานของน้องพลับมาให้ดูกัน เดี่ยวครูพบจะเปิดให้ดูนะคะ
หมอมแก้วตา	แข่งเล่านิทานได้ที่ 1 ค่ะ แข่งกับเด็กปกติทั่วไป

ครูพบ	แหม.....จะเก็บเอาไว้ให้ทายสักหน่อยว่าเด็กคนไหน “เคยเป็น”
คุณแม่	<p>เรื่องการเรียนนะคะ ตอนนี้น้องพลับเรียน ป.1 เพิ่งจะ 7 ขวบ ปัญหาเรื่องเรียนของน้องพลับนั้นไม่ค่อยมี คือตั้งแต่อนุบาล 3 เราจะเห็นได้ว่าทุกวิชาของเค้าเต็มเปดาน จบอนุบาล 3 มาด้วยเกรด 4 ถ้ามีมากกว่านั้นเธอดคงเอามา ป.1 ผ่านไปแล้ว 1 เทอม ปัญหาเดียวที่เห็นจากการเรียนคือเพื่อนซ้า แล้วเค้าเซ็งเบื่อบ้าง ครูก็จะมาเล่าให้ฟังว่า เวลาบอกน้อง เค้าไม่ค่อยฟังนะ แต่ถามว่าจริง ๆ แล้วไม่ฟังเลยหรือ เค้าบอกว่าฟังรอบเดียว แต่มันไม่ยัดไม่ยาว ถ้าถามว่าแล้วเค้ากลับบ้านมาเค้าทำได้ไหม เค้าทำงานได้ดียิ่งกว่าคนที่เค้านั่งฟังอีก ก็คือว่าเค้าฟัง แต่เค้าไม่หนีไปนั่งจ้องเหมือนเด็กคนอื่น นั่งเอาหูฟัง แล้วมือก็จะทำอะไรไป ครูจะพูดอะไรก็พูดไป แล้วพอครูพูดจบงานเธอก็เสร็จ ลายมือสวยมาก คัดภาษาอังกฤษตัวเขียนตัวเอียงสวยมาก ครูต่างชาติเขียนมาเลยว่าเค้า excellent มาก แล้วก็ใช้ชีวิตชีวาในการเรียน กล้าที่จะออกเสียง มีความสุขกับการเรียน เค้าเขียนกลับมาอย่างนั้นคะ ส่วนวิชาคณิตศาสตร์ ปิดเทอมครูบอกว่ากลับบ้านให้ฝึกซ้อมหัดบวกลบเลข 2 หลักนะ ลูกชายบอกว่าบวกลบเลข 2 หลักนี่มันเด็ก ๆ ทำไม่มาให้ไปเรียนตอนอนุบาลให้เค้าบวกลบมา 3 หลัก 4 หลัก 5 หลัก แม่ซื้อหนังสือคณิตคิดเร็วให้เค้าเอามาคิด แป๊บเดียวเธอก็ทำเสร็จบอก “มาม้า ...หนูไม่อยากเรียนบวกลบแล้วหนูอยากเรียนคุณ อยากเรียนหาร” ไปรู้มาจากไหนว่า “คุณคือการบวกลบกันหลาย ๆ ครั้งใช่ไหม” เค้าถาม เราก็บอกให้ “แล้วหารคือการลบ ๆ กันหลาย ๆ ครั้งใช่ไหม” เราก็บอกเออใช่ “มาม้า สอนคุณให้หนูหน่อย สอนหารให้หนูด้วย” เราก็บอก “ยังเรียนไม่ได้ ป.1 เดี่ยวสับสน แต่จะสอนคุณให้หน่อย ถ้าจะเรียนคุณ ต้องท่องสูตรคุณให้ได้” ก็ให้เอาปากหลังของสมุดปกอ่อนไปท่องสูตรคุณไป เราก็กะว่าเดือนนี้ทั้งเดือนคงจะหมดเวลาไปกับการท่องสูตรคุณ แต่ที่ไหนได้ 10 นาทีต่อมา “มาม้า เอาเลย หนูท่องได้แล้ว” ถามว่า “เอาจริงหรือ” ลองให้ท่องดูได้ถึงแม่ 5 พระช่วย...ถ้าตั้งลองเอา 2 คุณตัวหนึ่งหลักเดียว ลองดู ก็ทำได้แฮะ เราก็แบบไปลองทำดูนะ คงจะไม่ได้หรอก ปรากฏว่าแป๊บเดียวก็ทำได้ พอคุณได้บอกรจะหาร ก็ต้องบอกว่า “ไม่สอน ยังไม่สอน” หนูไปทำคุณให้มันหลาย ๆ หลักก่อน ให้เค้าอยู่กับตรงบวกลบ ตรงคุณนี้ไป พอเมื่อเช้าเปิดเทอม “มาม้า ตอนนี้น้องอยู่ ป. 2 แล้วใช่ไหม” แม่ต้องบอกว่า “ไม่ใช่ ป.1 เรียน 2 เทอมนะ” “หรือเรียน 2 เทอมหรือ แล้วเทอม 2 เนี่ยเค้าจะให้หนูขึ้น ป.2 เร็ว ๆ ไหม เร็วกว่าเพื่อนไหม” เรียบอก “ยัง เทอม 2 ก็ต้องเรียนเหมือนเทอม 1 เลย เหมือนอีกรอบนึงอย่างนี้” เค้าบอก “โอ้ เซ็งจัง อยากขึ้น ป.2 เร็ว ๆ” เค้าเร็วไปกว่าเพื่อน เลยจะกลายเป็นว่าพออยู่ในห้องไม่ตั้งใจเรียน</p>
ครูพบ	ที่จริง ป.1 เทอม 2 ไปพูดว่า ป.1 อีกรอบ ต้องบอกว่ามันต่อจาก ป.1 เทอม 1 นะ นี่มันตอนทำแบบหนังตอนทำจบตอน 1 แล้วขึ้นตอนใหม่

<p>คุณแม่</p>	<p>เค้าเคยถามว่า “มา...ไม่เปลี่ยนโรงเรียนแล้วหรือ” เพราะอนุบาลเปลี่ยนมา 3 โรงเรียน ที่แรกก็คุยกับเค้าตรง ๆ ว่าน้องเป็นเด็กพิเศษนะ แต่เค้าสามารถเรียนร่วมได้ ไม่มีปัญหาอะไร</p> <p>ปรากฏว่าครูที่เป็นหัวหน้าฝ่ายวิชาการ test น้องพลับแล้ว ต้องใช้คำว่าน้ำลายหก เพราะอยากได้ถามอะไรเธอได้หมด ภาษาอังกฤษนะเอามากี่คำเธอก็ได้หมด ครูหัวหน้าฝ่ายวิชาการอยากได้แต่หัวหน้าอนุบาลเค้าไม่เอา เค้าบอกว่าเค้ากลัวเด็กพิเศษ เดี่ยวมาวุ่นวายกับเค้า ต้องมีครูมาประกบทีนี้น้องเลยต้องย้ายไปอีกโรงเรียนนึง เค้าก็เรียนกับเพื่อนได้สนุกสนาน ครูก็ไม่ได้ว่าเค้าวุ่นวายหรืออะไรเพียงแต่บอกนิด ๆ หน่อย ๆ ว่าเค้าไม่ฟัง ตอนนี่ครูแย่งกัน จะให้ไปแข่งนู่น แข่งนี้ ก็เลยกลับมาคิดว่า โรงเรียนแรกไม่ได้มองที่ความสามารถของเด็กที่พัฒนาได้ เห็นแต่ว่ามันวุ่นวายอย่างเดียว แล้วก็เตะทิ้งไป เป็นโรงเรียนเดียวที่ปฏิเสธน้อง</p>
<p>ครูพบ</p>	<p>เป็นช่างเจียรนัยที่ไม่รู้ค่าของอัญมณี</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>ปัญหาคือจะทำยังไงที่จะพอดี เพราะนี่มันแค่เริ่มต้น เดี่ยวพอคุณได้ ก็จะไปไหนต่ออีกล่ะ สรุปลงแล้วแม่ น้องพลับต้องเหนื่อยอีกนะ ไม่รู้ว่าถ้าดึงไปทำอย่างอื่นที่มันได้ประโยชน์มันจะช่วยเค้าไหม ทำให้มันสมดุลกัน</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ตอนนี้ พอคุณครูให้เค้าทำงานเสร็จแล้ว ก็เริ่มซักจะแบบไม่ค่อยนึง...ก็ “อ้าวเดี๋ยวไปช่วยคุณครูที่ห้องสมุด” เพราะเค้ารักห้องสมุดสุดชีวิต แต่ไม่ได้เข้าไปเอาหัวปักหัวดำไปอยู่กับการอ่านหนังสือ ห้องสมุดมีของหลายอย่างเขาสนใจ มีทั้งตัวหนังสือที่แขวนอยู่ มีทั้งของเล่น เค้าก็เข้าไปทำทุกอย่าง และที่ชอบมากเลยคือชอบช่วยคุณครู เพราะช่วยแล้วครูชม อีกอย่างหนึ่งที่มากกว่าครูชมก็คือเค้าได้ติดตามครู เหมือนอกิลิทีนี่นะ ตามไปห้องต่าง ๆ ห้องฟิโต ๆ ห้องน้องเล็ก ไปได้ทั่วก็เหมือนแบบเป็นผู้ช่วยครู เค้าก็จะรู้สึกดีอย่างนี้</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>ก็ต้องค่อย ๆ คิดกันหน้างานนะว่า ปีนี้เจออะไร ต้องทำยังไง มันไม่มีสูตรนะ ครูพบแนะนำไว้ดีละ มันต้องหาอะไรให้เค้าทำ</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>เรื่องกีฬาเนี่ย ถ้าเป็นกีฬาที่ต้องเล่นเป็นทีมหลาย ๆ คน เค้าจะไม่ค่อยชอบเล่น ทีแรกก็นึกว่าเค้าไม่ชอบสัมผัส เค้าไม่ชอบการปะทะกัน แต่พอไปดูเค้าจริง ๆ สิ่งที่เค้าไม่ชอบเลยคือถ้าเล่นเป็นทีมแล้วแพ้ เค้าจะรู้สึกว่าตัวเค้าเองถ้าทำคนเดียวเค้าไม่มีทางแพ้หรอก ที่แพ้เพราะเพื่อนช้า พอไปดูเค้าเล่นจริง ๆ มันก็เป็นไปได้ที่ว่าเพื่อนช้าทั้งทีม หรือไม่ก็จะมีคนนึงช้า บางทีก็เป็นเค้าเองที่ช้า</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>ครูพบ</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>เค้าจะไม่ยอมรับ จะร้องไห้โวยวาย ครูก็ตกใจ บอกว่า “พลับ ...เล่นแพ้ ก็ไม่เป็นไร” เพราะเธอเล่นร้องไห้จริง ๆ นะ เวลาที่แพ้ แต่ถ้าเป็นกีฬาที่เล่นคนเดียวอย่างว่ายน้ำ น่องพลับทำได้ดีมากไม่เคยเรียนว่ายน้ำเลย เพิ่งมาเรียนตอน ป. 1 เทอมที่ผ่านมามีอาทิตย์ละ 1 คาบ ทุกวันนี้เค้าลอยตัวได้ ลูกสาวเรียนตั้งแต่อนุบาลจนถึง ป. 4 ยังจะจมไม่จมแหล่อยู่เลย น่องพลับชอบกีฬาที่เล่นคนเดียว</p> <p>ถ้าฉันเราก็เห็น “โอกาสในการพัฒนา” เค้าตรงนี้ ทำยังไงให้วิกฤตนี้เป็นโอกาสในการรับรู้ความแตกต่างของคน ในการฝึกหัดยอมรับการทำงานเป็นทีม ก็เห็นงานที่ต้องซ่อมตรงนั้นะคะ แค่อีกนิดหน่อยเอง ฝีมือแม่ น่องพลับได้อยู่แล้ว</p> <p>ถ้าทำงานในห้องเสร็จเร็วแล้ว แทนได้ไปอยู่ห้องสมุด ให้มาช่วยเพื่อนที่ช้าละ</p> <p>มีค่ะ คุณครูเค้าก็มีให้ไปสอนเพื่อน ไม่เชิงสอน ไปนั่งใกล้ ๆ แล้วก็บอกเพื่อน และช่วยคุณครูเก็บสมุดของเพื่อนเรียงตามรายชื่อเรียงตามเลขที่ แบ่งแยกประเภทอะไรอย่างนี้</p> <p>ถ้าให้เป็นหัวหน้าห้องอาจจะยังยากอยู่ เพราะว่าถ้าเค้ายังไม่เข้าใจว่าคนอื่นแตกต่าง เค้าก็จะไปเงินเอากับเพื่อน เพราะตัวเองเห็นว่ามันง่าย แต่ใจทขยนี้ก็ทำทขยเหมือนกัน ถ้าเมื่อไหร่มีโอกาส ก็ให้ให้เป็นประโยชน์สูงสุดนะคะ</p>
<p>แม่น้องปุลล</p>	<p>สวัสดีค่ะ ตอนนี้น้องเรียนอยู่อนุบาล 2 ค่ะ น้องปุลลค่ะ จริง ๆ เค้าต้องขึ้นอนุบาล 3 แต่ว่าข้ามมา ณ ตอนนี้นะ อยู่ในกลุ่มที่ค่อนข้างไปทางต้นของห้องค่ะ คือน่าจะไปได้ดี</p>
<p>พ่อน้องแตม</p>	<p>ผมคุณพ่อน้องแตมนะครับ ก็ตอนนี้ น้องแตม 2 จบครึ่งนะครับ ยังไม่เข้าโรงเรียน น่าจะอยู่ราวชั้น 4 เขยิบชั้น 5 นิด ๆ หน่อย ๆ อะไรอย่างนี้นะครับ ก็วันนี้รู้สึกเป็นเกียรติมากครับที่ได้รับเชิญมาให้ฟังรุ่นพี่ ๆ ครับ</p>
<p>แม่น้องเกรซ</p>	<p>คุณแม่ น้องเกรซนะคะ น้องเกรซตอนนี้ 6 จบค่ะ อยู่อนุบาล 3 พอติเป็นเด็กปลายปี ก็เลยเป็นเด็กโตในห้อง ซึ่งก็เลยติดกับเค้านะคะ เค้านอนข้างที่จะทันเพื่อนพอสมควร คือเค้าอยู่แบบกลาง ๆ ในห้อง คุยกับครูแล้ว O.K. ความสนใจพอใช้ได้ ถามตอบได้ แล้วก็เพื่อน ๆ เยอะ มีทั้งเพื่อนผู้หญิงและเพื่อนผู้ชาย พุดจาเล่าเรื่องอะไรอย่างนี้ก็ O.K. เลยค่ะ ถ้าพุดเรื่องสังคมนี้ได้ แต่ถ้าพุดเรื่องวิชาการยังกังวลอยู่นิดหน่อย เพิ่งจะเริ่มอ่านหนังสือได้ตอนปิดเทอมนี้คะ พอเค้าพร้อมแล้ว</p>

	คือก่อนหน้าที่ยังอ่านไม่ได้เลย แต่พอปิดเทอม เค้าก็เริ่มอ่าน พอเค้าได้แล้วมันไปเลย มันอ่านได้เลยคะ
อ.กิ่งแก้ว	ที่บอกว่ายังมีลูน ๆ เรื่องวิชาการคุณแม่มิรายละเอียดที่จะเล่าให้ฟังไหมคะ วันนี้เราจะคุยเรื่องวิชาการแหละนะคะ เพราะว่าเราถึงต้องเลือกเชิญกลุ่มที่จะมาคุย เพราะว่าฐานมันคงกันหมดแล้ว เราจะมาคุยกันถึงเรื่องวิชาการ รายวิชานะคะ
คุณแม่	ถ้าตอนนี้พูดถึงภาษาไทยนี่ O.K. ทางโรงเรียนเค้ามีแนวการสอนที่ดีด้วย คือไม่ได้เร่งเรียน เหมือนกับเรียนเป็นภาษาชีวิตนะคะ คืออ่านจากสิ่งรอบ ๆ ตัว ไม่ได้เริ่มที่สระใด ไม่ได้เริ่มที่พยัญชนะใด เริ่มด้วยชื่อเพื่อนในห้อง และก็เหมือนกับเค้าก็จะค่อย ๆ เก็บข้อมูล แต่ว่าตอนแรกคือเข้าใจในห้อง เพราะว่าเด็กคนอื่นเค้าอ่าน วันจันทร์ วันอังคาร ได้แล้ว เค้าเพิ่งเริ่ม ตอนนั้นเค้าก็อ่านได้บ้างแล้ว ภาษาไทยค่อนข้างจะไม่ห่วง แต่เลขนี่สิ เลขนี้ค่อนข้างจะ low ในห้อง อาจจะเป็นเพราะเด็กในห้องเก่งด้วย เด็กสมัยนี้เก่ง คือถ้าเรียนในกระแสหลักนี่ยะ โห ...เด็ก อ.3 รู้ถึงหลักล้านแล้ว หมายถึงว่ารู้ว่าล้าน แสน พัน หมื่น อะไรอย่างนี้ รู้แล้ว บวกเลข 2 หลักนี่ยะ นี่ขนาดโรงเรียนไม่ได้เร่งเรียนนะคะ เค้าก็จะรู้ของตัวเอง ลูกเราก็เลยเหมือนกับว่าเค้าบวกความไม่มั่นใจเข้าไปด้วย ยิ่งถอยไปเหมือนกันคะ แต่ถ้าอะไรที่เค้ามั่นใจจะ O.K.
อ.กิ่งแก้ว	ไม่ใช่เลขโจทย์ใช้ไหมคะ
คุณแม่	ไม่ใช่คะ อนุบาล 3 ยังไม่มีเลขโจทย์
อ.กิ่งแก้ว	ตอนนี้การเรียนพิเศษเลขนี้มีเจ้าดังมาก แล้วเราก็ไม่รู้ที่เค้าไปเรียนกันหมดทั้งห้องรีเปล่าใช้ไหม เพราะฉะนั้นเวลาวัดมันก็วัดยากเหมือนกัน เพราะว่าไปกันเยอะ เยอะมากเลยแหละ มันวัดลำบากว่าเด็กเราอยู่ตรงไหนแน่ ๆ ของระดับ เหมือนกับอีกกลุ่มนึงเค้าฝึกวิ่งทุกวัน แล้วเราก็ไม่รู้จริง ๆ ว่าเราวิ่งด้วยอัตรานี้ของเราจะอยู่ตรงไหน เราไม่รู้คะ
คุณแม่	โรงเรียนนี้ค่อนข้างจะดี คือเค้าจะไม่เน้นเรียนพิเศษ แต่พอแม่ active มาก
อ.กิ่งแก้ว	ในโรงเรียนอื่น ๆ ที่ไม่เน้นเรียนพิเศษ เค้าก็ไปกันคะ เค้าไม่นับคะ คือเค้าไม่ค่อยจะนับการเรียนแบบนี้เป็นการเรียนพิเศษเค้าเรียนกันนะคะ ไปกันเยอะ แต่เค้าจะไม่บอกกัน และไม่ถือเป็นการเรียนพิเศษ ก็ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน ไม่เคยเข้าไปมองซักที

<p>แม่น้องปี หนึ่ง</p>	<p>สวัสดิ์คะ คุณแม่น้องปีหนึ่งคะ เค้าไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องการเรียนนะคะ เป็นคนที่เรียนรู้ได้เร็วมาก แต่มีปัญหาในแง่ว่า เหมือนกับไม่สนใจเรียน ทำให้มีปัญหากับครู ครูว่าเค้าไม่สนใจ ก็เลยต้องย้ายโรงเรียนนะคะ พอได้โรงเรียนใหม่ ก็รู้สึกว่าคุณครูก็เปิดใจยอมรับเค้ามากขึ้น มีการทำโทษน้อยลง พอทำโทษน้อยลง เค้าก็รู้สึกเป็นบวกกับคุณครู ก็เลยสนใจเรียนมากขึ้น คุณแม่ก็ไม่ได้เสริมอะไรพิเศษ เค้าค่อนข้างจะเรียนรู้ไว ภาษาไทยศัพท์อะไรเค้าอ่านได้หมด เค้าแปลโจทย์อะไรได้ดีนะคะ ตอนนีปัญหาที่มีก็คือ ทำยังไงให้ความอยากรู้ อยากเห็นของเค้ามันได้รับการส่งเสริม สนับสนุนอย่างเหมาะสมโดยที่ไม่ดูว่าเป็นการชน ดื้อ หรือทำของเสีย เพราะเค้าอยากรู้ เค้าอยากรู้ให้ถึงที่สุด บางทีมันก็จะมีความไม่เข้าใจก็มองว่าเค้าทำของพัง เช่นเค้าเห็นหลอดไฟ เค้าต้องไปดูให้ได้ว่ามันโอ้ตรงนี่คืออะไร เค้าจะไปแกะดู แล้วไม่กล้าบอกใคร บางทีของมันเสีย พอไฟดับ สิบไปสิบมา ออฝมือ..... ก็จะไม่ทนทำโทษ ตรงนี้ต้องมีใครซักคนมาประกบ คุณแม่ก็ต้องคอยอธิบาย คอยอยู่เป็นเพื่อนเค้า เพราะว่ากลัวอุบัติเหตุ กลัวอะไรที่มันอันตรายด้วย อย่างเช่นสับในบ้าน ถ้าเป็นขวดไม่ได้เลยนะ ต้องคอยดู ถ้าเกิดน้ำเปลี่ยนสีต้องถามเลยคะ เพราะว่าเค้าจะมีส่วนผสมพิเศษ เอ๊ะ ! ทำไมมันเปลี่ยนสี แล้วกลิ่นแปลก ๆ อ้อจริง ๆ มันเกิดนานมาแล้วนะ เค้าผสมอะไรลงไปนิดนึง เขย่าขวด แบบไม่มีใครรู้ เขย่าจนแบบ...แต่ตัวเองไม่ใช้นะ เอามาให้น้องใช้ ถ้าผู้ใหญ่ในบ้านไม่เข้าใจก็ต้อง...ของมันก็จะเสียหมดคะ ทุกอย่างที่เค้าสนใจ เค้าก็จะสนใจมาก แต่ว่าปัญหาก็คือสิ่งที่ผู้ใหญ่อยากให้เค้าเรียน เค้าก็ไม่อยากเรียน ค่อนข้างจะตามใจตัวเองเยอะ</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>ที่มาของการคุยวันนี้ ก็เนื่องมาจากเรื่องนี้เองคะ พอได้รับข่าวเรื่องแม่น้องพลับว่า มีศึกชิงตัวว่าจะไปเรียนโปรแกรมนี้สิ โปรแกรมนี้สิ เสียดยานะอัจฉริยะภาพอะไรเนี่ย เราก็เลยคิดถึงปีหนึ่งที่คุณแม่เล่าว่า พอเปิดเทอมใหม่ เดือน 2 เดือนแรก พวกไม่ค่อยยอมเรียนหนังสือ กว่าครูจะรู้ว่าที่ไม่เรียนเพราะว่ารู้เรื่องหมดแล้ว ก็ทำโทษกันไปหลายยก ที่นี้จะทำยังไงกันดี ที่จะบอกว่าอย่าให้เด็กของเราไปประกวดมาก ครูวิชาต่าง ๆ จึงกัน แต่เราารู้สึกเค้ามองไม่เห็นคน มองไม่เห็นเด็กนะ ดิฉันมีความรู้สึก ว่า ไม่อยากให้อาไปแข่งขันกันเยอะ ก็เลยคุยกับครูพบ แล้วกลายเป็นนัดวันนี้ก่อนจะถึงวันนัด ก็พยายามหานักการศึกษาที่มีแนวทางสอดคล้องกับการพัฒนาแบบพลอร์ใหม่ ก็ยังหาไม่ได้นะคะ เราก็เลยต้องมาแบ่งปันประสบการณ์กันเองว่าจะทำยังไง แต่ด้วยกำลังของคุณพ่อคุณแม่ที่นำพาลูกผ่านออกัสซิมขึ้นมาได้เนี่ย เรื่องนี้จึบ ๆ เนอะ เรามั่นใจว่าพลังของพ่อแม่กลุ่มนี้มากพอที่จะต้านกระแสหลัก ถูกไหมคะ เราเปลี่ยนหัวข้อดีกว่า พูดเรื่องรายละเอียดวิชากัน จะได้ว่าเราจะมุ่งไปทางไหน</p>

<p>คุณแม่น้อง ท้อป</p>	<p>เป็นแม่น้องท้อป อายุ 8 ปีคะ น้องเรียนห้าปีนึ่ง ตอนนี้อยู่ ป. 1 ทางโรงเรียนไม่ค่อยเน้นวิชาการมากนัก การเรียนยังเป็นการเรียนที่ผ่านการปฏิบัติ เพราะฉะนั้นก็ยังไม่ค่อยเห็นปัญหา ค่ะแผนเทอมที่แล้ว ค่าก็อยู่เฉลี่ยประมาณ 85 โดยที่เราที่รู้สึกเราไม่ได้ไปอะไรกับค่ามาก ก็อยากจะรู้ว่า ถ้าค่าเรียนในห้องเองมันจะเป็นยังไง แต่ว่าที่โรงเรียนคะแนนสอบจะไม่เยอะ จะมีคะแนนที่เป็นความเป็นส่วนรวม การมีส่วนร่วม ความตั้งใจแต่ละชิ้นงาน เพราะฉะนั้นบางทีอย่างที่อาจารย์ว่า คุณพ่อคุณแม่ที่ค่าเอาลูกไปเรียนพิเศษ คะแนนสอบอาจจะดี 20 คะแนน แต่คะแนนพวกนี้ ค่าอาจจะหล่น เพราะฉะนั้นบางทีคนทีไปเรียนพิเศษ ยังได้คะแนนน้อยกว่าลูกเรา แต่ว่าอย่างเรื่องเรียนของลูกยังไม่เห็นปัญหาอะ แต่ว่าที่เห็นที่ยังมีปัญหาคือเรื่องฟิ่ง คุณครูก็จะบอกไม่ตั้งใจเรียน รวมทั้งเพื่อนในห้องก็จะบอกว่าไม่ตั้งใจเรียนเลย แต่ค่ารู้เรื่อง เวลาใครพูดกับค่า ค่าก็ยังจ้องไม่นาน หรือค่าก็ยังไม่ค่อยนิ่ง ต้องมีการขยับตัว เอียงตัวออกนอกวงหรืออะไรอย่างนี้คะ ก็ยังเป็นห่วงค่า เรื่องที่ค่าบางทีค่ามองออกไปนอกวงหรือบางทีเห็นอะไรที่ค่าสนใจ และอาจจะทำให้ค่าเหม่อหรือไม่สนใจ แต่ว่าอาจจะเป็นเพราะว่าค่าเพิ่ง ป.1 เพราะฉะนั้นวิชาการมันก็เลยยังไม่เข้มข้นมาก ค่าก็ยังตามทันเพื่อนในห้อง แต่เรากำลังเน้นเรื่องการฟิ่งของค่าให้มากขึ้น</p> <p>ส่วนเรื่องเพื่อนเนี่ยะ ด้วยความที่ค่าเป็นเด็กเฉื่อย ค่าจะชอบเพื่อนที่ค่อนข้างเร้าใจ เพราะฉะนั้นก็จะมีปัญหาเรื่อย ๆ คือเดิมเราก็เคยคิดว่าอาจต้องเลือกเด็กที่ค่อนข้างนุ่มนวล แต่พอลูกไม่เอามันก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราจะให้ค่าเล่นกับเพื่อน โดยคิดว่าคนนี้ค่าดีมากๆ เป็นเด็กผู้หญิงคุยเก่ง นุ่มนวล เราดึงค่ามาเล่นกัน แต่ลูกเราก็ไม่ค่อยสนใจ มันก็จะไม่สนุก และเราก็ต้องพยายามดึงความสนใจเยอะมาก อย่างเวลาพับเครื่องบินกระดาษ คนที่ค่าแจก ก็จะเป็นพวกที่เล่นแรงไฮเปอร์หน่อยๆ ลูกชายลูกไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้หญิง เพราะฉะนั้นก็จะมีปัญหามาเรื่อยเรื่องเพื่อน แต่ที่ O.K ว่าคือเทียบกับปีที่แล้ว ปีที่แล้วเวลามีเพื่อนมาแกล้ง โดยวิ่งไล่แล้วพุ่งมาจับหลัง ตอนนั้นลูกก็ไม่โหมมาก ร้องให้ เราก็คุยกัน มาปีนี้ใจหายไม่ใช่คนเดิม แต่ลักษณะเพื่อนที่ค่าเล่นเป็นเด็กกลุ่ม hyper เพราะฉะนั้นพวกนี้ชอบแหย่ แหย่นิดแหย่น้อย ด้วยวาจาอะไรอย่างนี้ ลูกก็ทนไม่ค่อยได้ แต่ก็พอจะเถียง พอจะตะโกนไล่เพื่อนได้ OK. ผ่านไปมันก็ดีขึ้น แต่ว่าบางทีก็มีปัญหาในห้องเรียนเหมือนกัน เพราะเพื่อนช่างแหย่ ลูกเราก็ขึ้นเร็ว แต่คุณครูก็จัดการได้ พอเกิดเหตุพอมิเรื่องราวกัน ก็ไปพูดคุยกับครู ครูก็รู้เรื่องราว แก้ไขปัญหาได้ เราเองก็ยังคงกลับมาคุยทุกวัน ก่อนนอนค่าจะต้องพูดว่า เมื่อไหร่เพื่อนจะเลิกแหย่ และค่าก็จะคิดวิธีทุกวัน เช่น สงสัยค่าจะเอาหินไปขูดกระตักน้ำของเพื่อนเป็นรอย เดี่ยวเราไปซื้อกระตัก ค่าก็จะคิดวิธีเอง เรา ก็พาค่าก็ไปเลือกเอง บอกยี่ห้อนี่ไซ้ เอาไปให้ อีกวันมาบอกว่า “แม่ซื้อผิดยี่ห้อหรือเปล่า ทำไมเพื่อนยังไม่เลิกแหย่ สงสัยแม่ต้องซื้อผิดยี่ห้อแน่เลย” เราก็บอกว่าลูกไปเลือกเองจำได้ไซ้ไหม แม่ว่าวิธีนี้ไม่ได้ผลแล้วละ คือเรารู้ว่าคนนั้นไม่เลิกแหย่หรอก แต่ก็มันเป็นโอกาสที่เราได้คุยกับลูก</p>
----------------------------	--

	<p>เค้าก็ได้คิดแก้ปัญหาทุกวัน และเค้าก็จะคิดอะไรได้อีก เช่น สงสัยว่าเค้าไปแหยเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วคนนั้นไปฟ้องเพื่อนให้มาจัดการเค้า O.K. มันก็เป็นโอกาสที่เราได้คุยกัน และก็ดูว่าเค้าก็ไม่ทุกข์มากเหมือนปีที่แล้ว และเค้าก็ยังพยายามที่จะหาทางแก้ไขและเค้าก็ได้เรียนรู้ว่าคนที่เค้าแหยกันทุกวันเนี่ยะก็ยังเป็นเพื่อนสนิทที่เค้าเลือกจะเล่นอยู่ทุกวัน</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>บางเวลาพัฒนาการเค้าก็ไปถึงระดับ 7-8 นะ ที่นี้ตอนที่วางแผนจะซื้อกระดิก ถ้าเราคุยกันล่วงหน้าว่าถ้าซื้อกระดิกคืน แล้วเพื่อนไม่เลิกต่อแยะละ</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ก็คุยเหมือนกัน ตอนจะซื้อเค้ามันใจมาก เพราะเค้าคุยตกลงกันไว้แล้ว คือคนนั้นก็คงเจ็บใจที่ลูกชายไปแกล้ง ก็เลยบอกว่า ถ้าซื้อมาคืน ก็จะไม่แกล้ง และตอนนั้นแม่ก็ถามว่า ถ้าซื้อแล้วเค้าไม่เลิกแกล้งล่ะ ลูกก็บอกว่าก็จะยึดคืน เราก็ถามต่อว่า ถ้ายึดคืนแล้วเค้าไม่เลิกล่ะ ลูกก็คิดอยู่พักนึง คุณแม่ก็เลยทิ้งไว้ก่อน คือรู้ว่ายังไงมันคงไม่เลิก</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>ได้ทดลองวิธีของเค้าบ้างก็ดีนะ ถ้ามันไม่เหลือปากว่าแรง ก็เป็นบทเรียน กระดิกอันเดียวเอง</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>บางวันเค้าก็เริ่มถามว่า ทำไมเพื่อนคนนี้ไม่รักเค้า เราก็ถามกลับว่า มีวันไหนที่ลูกไม่รักเพื่อนบ้าง ไหมเค้าก็บอกว่ามี คือเค้าอยู่ในกลุ่มเล่นแรง เพราะฉะนั้นเค้าเล่นกันอยู่พักนึง เดี่ยวเค้าก็จะทะเลาะกัน วันรุ่งขึ้นก็จะเล่นด้วยกัน อยู่ดีสักพักนึง พอเริ่มเบื่อ เพื่อนคนนั้นรู้ว่า ถ้าแหย ลูกก็จะวิ่งไล่ แต่ไปชวนวิ่งไล่จับ จะไม่อยากไล่ เพราะตัวเองชอบวิ่งหนีอย่างเดียว มันก็เหมือนเจอโจทย์ในชีวิตจริงทุกวัน</p>
<p>แม่น้องดอม</p>	<p>สวัสดิ์คะแม่น้องดอมนะคะ น้องดอมตอนนี้ก็ 9 ขวบ อยู่ ป.3 ปัญหาเรื่องเพื่อนก็ยังมี ไม่ค่อยเล่นกับเพื่อนผู้ชายนะคะ ส่วนใหญ่จะเล่นกับเพื่อนผู้หญิง เห็นครูบอกว่าเทคแคร์สาว ๆ ดี คุณครูเล่าให้ฟังว่าเมื่อตอนกีฬาสิ ก็เล่นกันเหนื่อย ลูกก็จะพดให้เพื่อน ตอนที่เล่นกีฬาสิมีเกมวิบาก ที่มีปืนนั้นปืนนี้ ปืนถึงยอด ครูก็เรียกลงมา ลูกก็ไม่กล้าลงคะ คนอื่นเอาหน้าลงบ้างเอาหลังลงบ้าง ดอมไม่ยอมลง ค้างอยู่บนนั้น ไม่ยอมลง ก็เลยแพ้ เรื่องเพื่อนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหา แต่ดอมจะมีปัญหานิดนึงตรงที่แม่ย้ายโรงเรียนบ่อยเหมือนกัน แต่บอกกับดอมว่า ย้ายโรงเรียนบ่อยดีรู้ไหม บอกกับเค้าว่าเค้าจะได้มีเพื่อนใหม่ ๆ จะได้รู้จักปรับตัวกับสิ่งใหม่ ๆ ถ้าเราอยู่โรงเรียนเดิมเดี๋ยวเราก็เจอแต่เพื่อนเดิม ๆ เนอะ นี่เราจะได้มีเพื่อนเยอะ ๆ เพราะกลัวเค้าว่าเราคิดแทนเค้า เรายังถามเค้าว่า “ดอมกังวลใจไหม เดี่ยวจะเข้ากับเพื่อนไม่ได้ เดี่ยวเพื่อนมีปัญหาอะไรกับดอมไหม ” ก็แทนใจเค้า เค้าก็จะบอกว่าเค้ากลัวว่า “ครูจะเป็นยังไงไม่รู้ เพื่อนจะเป็นยังไงก็ไม่รู้” แม่บอกว่า “นั่นแหละเราไปศึกษาดูเราไปเรียนรู้ เดี่ยวเราไปเจอเพื่อนใหม่ ๆ ” เค้าเรียนอนุบาล 1</p>

<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>อนุบาล 2 โรงเรียนหนึ่ง ป.1 ก็โรงเรียนหนึ่ง ตอนนั้นก็ ป.2-ป.3 ก็อีกโรงเรียนหนึ่ง ปีนหน้าแม่ก็ว่าจะย้ายอีกแล้วละคะ</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ที่ย้ายเพราะอะไรคะ ?</p> <p>โรงเรียนแรก ตอนนั้นดอมมีปัญหาเรื่องเขียน ครูก็ดี ดอมก็มาเล่าให้ฟังว่าหยิกด้วย ตีด้วย อะไรอย่างนี้ ก็เลยย้าย แต่มาเรียนที่ใหม่ได้ 2 ปี พอติภาวะเศรษฐกิจไม่ดี ก็ย้ายอีก และตอนนี้พี่เค้าก็จบจากที่โรงเรียนที่นั่นแล้ว ต้องไปส่งดอมคนเดียว มันก็ไกล เลยตั้งใจว่าจะย้าย แต่ดอมเค้าดีขึ้นนะคะ ลายมือก็เรียบร้อยขึ้น แต่คงจะมีปัญหาเรื่องมิติสัมพันธ์ การเว้นช่องไฟ เค้าจะยังไม่ O.K. แต่ถ้าลายมือแต่ละตัว ๆ สวยแล้ว แต่ถ้าเอามารวมกันยังไม่สวย เรื่องเพื่อนนี่ก็เข้ากับเพื่อนได้ ฟังเล่าก็จะมี เจ็บคนนั้น เจ็บคนนี้ ส่วนใหญ่จะมีแต่เจ็บ ๆ ค่ะ เค้าเล่นกับเพื่อนผู้หญิงซะมากกว่าผู้ชาย ไม่ค่อยเท่าไร ไม่ค่อยมีไม่ค่อยกล่าวถึง แต่มีบ้าง ที่บอกว่าเพื่อนผู้ชายเล่นแรง เพื่อนผู้หญิง ก็เล่นกับดอมได้ เวลาพ่อไปรับ ปรากฏอยู่กับกลุ่มสาว ๆ ทั้งนั้นเลย แล้วพอสาว ๆ ถ้าเจอพ่อ ก็จะมาทักมาสวัสดิคุณพ่อน้องดอม “หวัดดีคะ ดอมอยู่ตรงไหนคะ” “คุณพ่อหวัดดีคะ ดอมอยู่ตรงไหนคะ” ก็รู้ว่าเค้ายังมีปัญหาเรื่องเล่นอยู่ ก็คือจะเล่นแรง ๆ ไม่เป็น แต่ตอนนี้ก็ให้ไปเรียนเทควันโด ก็ได้เกือบปีนะคะ ทำซ้อมอะไรอย่างนี้ทำได้หมด แต่พอครูจับคู่เตะกัน ก็ร้อง “โ๊ย !! เจ็บจริงนะเนี่ย เตะจริงเลยหรอ” แล้ววิ่งหนีไม่ยอมไม่เล่น ถ้าประกบคู่จะไม่เล่น แต่ถ้าออกท่าทางก็ดีขึ้นนะคะ แบบว่าเหมือนเค้าจะรู้ซ้ายรู้ขวา รู้จังหวะของเค้าเยอะขึ้น ซึ่งแต่ก่อนเค้าไม่ได้ตรงนี้ นี่เค้าจะได้ แต่ถ้าครูบอกให้วิ่งรอบสนาม ดอมจะจีโกง จะแอบเลาะ ๆ ไม่ยอมวิ่งรอบสนามใหญ่ ให้วิ่ง 3 รอบ ครูบอกเห็นดอมวิ่งรอบเดียว ที่เหลือจะวิ่งเลาะ ๆ แบบไม่ค่อยชอบออกกำลังกาย ดอมเตะได้คะ ซ้าย ขวา ได้ วิ่งถอยหน้าถอยหลังอะไรก็ได้ขี้จักรยาน ว่ายน้ำได้ แต่จากที่เคยชน ๆ อยู่ไม่เฉย เดี่ยวนี้ชอบเลื้อย ชอบนอนซะมากกว่า ปัญหาเรื่องการกินก็ยิ่งเหมือนเดิมคือไม่กินผักเหมือนเดิม กินยากเหมือนเดิม แต่กินจุ ไม่ค่อยมีปัญหาอะไรเพิ่มเติม บางอย่างก็ดีขึ้น</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>ตอนที่ off service น้องดอม ก็เตือนแล้วว่า พวกจะเลื้อย ไม่ค่อยรักกีฬา เพราะฉะนั้นต้องดันทันนำดูเลยการเล่นออกกำลังกาย แต่ก่อนนี้เค้ามักจะนั่งหลังค่อม สะโพกกาง ก็ต้องเน้นการออกกำลังกายกลางแจ้งเยอะ ๆ ค่ะ แต่มีจะอู้ เดี่ยวเราจะคุยเรื่องการออกกำลังกายอีกครั้งนะคะ</p>
<p>แม่น้องไอเล่</p>	<p>ไอเล่ 6 ขวบ 4 เดือนคะ อยู่อนุบาล 3 นะคะ ถ้าเป็นเพื่อนที่เล่นแถว ๆ บ้าน เค้าเริ่มเล่นเป็นกติกากับเพื่อน ๆ ได้ เด็กที่เล่นด้วยกัน ก็มีทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิงจะโตกว่าเด็กผู้ชายก็จะไล่เลี่ยกับเค้าคะ เค้าจะเล่นเกมวิ่งไล่จับ แป๊ะแข็ง อย่างเมื่อก่อนแป๊ะอะไร เค้าก็จะ</p>

	<p>แบบไม่ค่อยรู้จักกาเท่าไร แต่เดี๋ยวก็เริ่มรู้ว่า แปะแล้วต้องแข็งนะ หยุดนะ คือเล่นที่เป็นกติกา ได้มากขึ้น และก็รู้จักการรอคอยมากขึ้น อย่างเช่น ไปงานวันเกิด เค้าเริ่มที่จะเข้าคิว บางทีเค้าหา เป็นชุ้มขายก๋วยเตี๋ยว เค้าก็จะไปเข้าคิวรอ หรือว่ามีเพื่อน ๆ เข้าคิว เค้าก็จะเข้าคิวตาม จากเดิม เนี่ย พออยากได้ ก็เข้าไปมอง แล้ววิ่งออกไป ไม่รอ ต้องมีคนเข้าไปช่วยเค้า แต่เดี๋ยวนี้เค้า ค่อนข้างช่วยเหลือตนเองได้ดีขึ้นนะคะ เวลาเล่น ก็เล่นเป็นเรื่องเป็นราวมากยิ่งขึ้น อย่างวันก่อน เค้าก็เล่นกับเด็ก ๆ แถวบ้าน คล้าย ๆ สร้างบ้านบนต้นไม้ พอคิดว่าที่ข้าง ๆ บ้านมีต้นไม้ แล้วคุณ พ่อเค้าก็ไปสร้างเป็นคล้าย ๆ กับเอาบันไดไปพาดอะไรอย่างนี้คะ ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้กัน เดี่ยวให้ คุณพ่อเล่าว่าเป็นยังไง คุณพ่อจะเป็นหัวหน้าแก๊งค์เด็กคะ</p>
<p>คุณพ่อ</p>	<p>เจตนาคือตั้งใจให้เค้าออกกำลังกาย ปีนป่าย ก็พยายามเปลี่ยนวิธีการเล่นจากเล่นบนพื้นไปเล่น ข้างบนบ้าง ก็ไปสร้างเป็นแผ่นไม้ปูเชือกผูกซะ ให้เค้าจินตนาการเอง เค้าจะสู้กับอะไร ก่อนหน้านี้ เวลาเล่นต่อสู้อะไร เค้าก็ร้องโวยวาย ตอนนี้ก็รู้สึกมีประสบการณ์บ่อยขึ้น ถึขึ้น เริ่มสู้ เค้ายิ่งมา หลบ สู้กลับ ไม่ตาย อะไรอย่างนี้ และก็อย่างที่คุณแม่เค้าบอก ก็คือรู้จักไปเข้าคิวอะไร อย่างนี้ เวลาไปงานวันเกิด ก่อนนี้จะอดใจไม่ไหว จะเป่าเทียนก่อน เดี่ยวนี้ก็รอได้ดี พาไปบอย ๆ จะทำให้เค้าเข้าใจกติกามากขึ้น เท่าที่สังเกตเพื่อนที่โรงเรียนดูทีไรเยอะ ก็ชอบเล่นต่อสู้อะไร เล่นแรงมา เค้าก็จะแรงกลับแบบไม่กลัว คุณพ่อเด็กคนอื่นก็บอกว่า เอออย่างนี้...เอาตัวรอดได้ ช่วงปิดเทอม ก็ไปทำกิจกรรมที่โรงเรียนคือ เค้าไปเรียนศิลปะชั้น คือไปเรียนกับอนุบาล 1 อนุบาล 2 เท่าที่ สังเกตคือเค้าจะอารมณ์ soft ขึ้น หมายถึงรู้จักช่วยเหลือน้อง ลุงน้อง คือถ้าไปเรียนรุ่นเดียวกัน เค้าจะอารมณ์แรงกว่า เพราะอยู่ในบรรยากาศที่อารมณ์แรงในระดับเดียวกัน แต่กับน้อง ก็รู้จัก ช่วยน้อง อันนี้เท่าที่สังเกตเห็น</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>วิชาการเป็นยังไงบ้าง ?</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ไม่ได้เร่งวิชาการเลย บางครั้งก็คุยกับคุณครูว่า ขอไม่ทำการบ้านเพราะว่ารู้สึกว่ายังมีเรื่องอื่นที่ ต้องทำต้องเสริมให้กับเค้ามากกว่า ก็ค่อย ๆ คุยกับคุณครูไป มีบางเรื่องเหมือนเราไม่ได้เน้น แต่เค้าก็ทำได้เอง อย่างเค้ามีวิชาเรียนเรื่องภาษาอังกฤษอย่างนั้นะคะ ก็จะเป็นช่วงเวลาที่คุณพ่อ ขอติงมาทำกิจกรรม SI ก็เลยคิดว่าเค้าเรียนภาษาอังกฤษเค้าคงจำไม่ได้หรอก แต่บางทีก็มีเค้า พูดคำภาษาอังกฤษออกมาบ้าง แต่ว่าจะไม่ได้เหมือนที่เพื่อนที่เค้าเรียนกันนะคะ คือเค้าจะเก็บ เหมือนเก็บเล็กผสมน้อยมาพูดบ้างคะ</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>โรงเรียนอะไรที่ไหนเนี่ย อยากรู้จริงๆ เลย ?</p>

<p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>จริง ๆ แล้ว โรงเรียนเค้าก็ไม่ได้มีบุคลากรพิเศษอะไรนะคะ เพียงแต่ถ้ามีน้องที่เป็นเด็กพิเศษ เค้าก็ค่อนข้างเปิดใจ แต่ว่าจะขอให้น้องมีครูประกบไปด้วย คือน้องบางคนทีอาจจะยังควบคุมตัวเองได้ไม่เต็มที่ ไห้โรงเรียนก็อยากให้มีครูพิเศษไปประกบอย่างนี้คะ แต่ตอนนี้ของโอเล่เนี่ย เดิมก็มีครูพิเศษไปประกบเหมือนกัน แต่ที่ตอนหลัง ๆ พอเค้าโตขึ้น เค้าก็เริ่มควบคุมตัวเองได้ดี ขึ้นพอตอนอนุบาล 3 ก็ไม่มีครูพิเศษไปประกบแล้วคะ</p> <p>เราต้องการแค่นั้นแหละ เราต้องการแค่ใจเท่านั้น อย่างอื่นไม่ต้อง ที่เหลือทำเอง เพราะบางแห่ง ใจก็ไม่ให้ จริงไหม</p>
<p>แม่น้องต้น</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>เป็นแม่ของน้องต้นนะคะ อายุ 8 ขวบ 5 เดือน ตอนนี้อยู่ ป. 2 แล้วคะ การเรียนก็พอได้ แต่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณครู คือว่าต้นชั่วโมงไม่ยอมเรียน จะไปเร่งเอาประมาณสัก 20 นาทีสุดท้าย ก็ทันคะ แต่งานไม่เรียบร้อย</p> <p>ต้นชั่วโมง ทำอะไรคะ</p> <p>เล่นคะ นั่งมอง</p> <p>อยู่แก๊งค์เด็กป่วนด้วยนี้ใช่ไหม ?</p> <p>ใช่คะ มีเพื่อนตัวแสบ ๆ ทั้งนั้นคะ ทั้งผู้หญิงผู้ชาย เรื่องเรียน ก็ถามครูว่า เค้าทำถูกไหม ก็ถูกคะ แต่มั่นไม่เรียบร้อย ตัวหนังสือก็ไม่สวย ครูอยากให้เห็นคัดไทยให้สวยคะ</p> <p>ช่วงที่เค้าเล่น ครูดูไหม ? ทำโทษด้วยไหม ?</p> <p>ก็มีบ้าง บางทีคุณครูบอกว่า รู้ว่าเค้าทำได้ก็ปล่อยเค้า แต่ก็อยากให้เห็นเค้าทำพร้อมเพื่อน เพราะว่าไปรบกวนสมาธิเด็กคนอื่นนะคะ แต่ก็พอทำได้ ตอนนี้จะมีเรื่องภาษาอังกฤษ ที่ยังไม่ค่อยเท่าไร แต่ก็ยังดีขึ้นกว่าแต่ก่อนคะ</p> <p>คราวที่แล้วแนะนำเรื่องทอผ้าที่ใช่ปะ พอได้บ้างหรือยัง ?</p>

คุณแม่	ตอนนี้พอได้แล้วค่ะ ก็ดีขึ้นมานิดนึง แต่ก็ยังไม่มาก
อ.กิ่งแก้ว	คงจะประมาณปีครึ่ง กว่าเค้าจะแยก phonic ได้ เดี่ยวเราจะคุยเรื่องนี้อีกที
คุณแม่	มีช่วงหนึ่งที่ป่วยมาก คือเค้าต้องแก้อีตัวนึงที่มันหลวม เค้าบอกว่าแก้อีมันไม่แน่น เค้าเลยไม่ยอมทำงาน เค้ากังวลกับแก้อีตัวนั้น ครูก็เลยจัดการเปลี่ยนให้ค่ะ
อ.กิ่งแก้ว	พวกป่วยเพื่อน มักจะเป็นพวกเฉื่อยช้าไหมคะ ตามทฤษฎี พวกเฉื่อยต้องเติม sensory คือต้องวุ่นนะ พอฉันอิ่มแล้ว ฉันจึงจะนั่งได้ แต่น้องต้นไม่ใช้คนเฉื่อย ระบบไม่เฉื่อย ระบบของเค้าไวมาก ไวแล้วออกจิกแล้วด้วย เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่แคะหาสาเหตุที่แท้จริง แค่แก้อีโยกมัน มันก็เป็นต้นเหตุได้ เพราะค่านั่งแล้วเค้าเสียศูนย์หรือเค้าก๊ว
คุณแม่	ใช่ค่ะ เค้ารู้สึกว่ามันไม่สมบูรณ์แบบนะค่ะ ก็คือทุกอย่างเค้าต้องให้สมบูรณ์แบบ ดินสอก็ต้องแหลมเนียน แล้วก็ต้องครบด้วย เห็นดินสอเพื่อนไม่แหลมไม่ได้ บริการเหล่าให้หมด จนต้องเอากบเหลาดินสอไปโรงเรียนนะค่ะ
อ.กิ่งแก้ว	ไปโรงเรียนตอนนี้ยังมีปัญหาอะไรอยู่ไหม ?
คุณแม่	ก็มีที่คุณครูบ่นมากก็นั้นแหละ คือไม่ยอมเรียนตั้งแต่ต้นชั่วโมง ต้องรอให้ทำย ๑ ชั่วโมง มาเร่งตอนท้ายมันก็จะไม่ค่อยทัน
อ.กิ่งแก้ว	อารมณ์เสียมั๊ย ?
คุณแม่	ก็มีบ้างค่ะ แต่ไม่มากแล้ว บางครั้งก็จะมิจัดการบ้านไม่ทันเพื่อน แต่มีความสามารถพิเศษคือเอาของเพื่อนมาลอก เพื่อนก็เลยไม่ได้ทำ
อ.กิ่งแก้ว	ปัญหาก็คือต้องมิกอบให้เค้า มันถึงเวลาแล้ว
คุณแม่	ค่ะ ต้องมีระเบียบวินัย ตรงนี้ที่มีปัญหา ตรงอื่นก็ไม่ค่อยเป็นไรแล้ว
อ.กิ่งแก้ว	ส่วนของต้นข้าวเป็นยังไงพอทราบไหม ? (คุณแม่น้องต้นสนิทกับคุณแม่น้องต้นข้าว คุณแม่ของ

	ต้นข้าวยังไม่ถึง)
คุณแม่	ตอนที่เจอกัน 2-3 วันก่อน ต้นข้าวมีอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ คือเค้าตื่นเต้นง่าย วันนั้นไปดูหนังกัน ต้นข้าวเค้าก็กระดก ๆ ตลอดเวลาเลย คือเค้าตื่นเต้น
อ.กิ้งแก้ว	ไปดูเรื่องอะไรล่ะ?
คุณแม่	เรื่องสงครามขงปยุอะไรนี่แหละคะ
อ.กิ้งแก้ว	ทำไมไม่เอาบางกว่านั้นหน่อยล่ะ เล่นหนักจัง
คุณแม่	เด็ก ๆ เค้าเลือกเองคะ ปรากฏว่าต้นข้าวนั่งไม่ติดเลย
อ.กิ้งแก้ว	ก็เห็นเป็นโอกาสก็ได้เนะ เห็นเป็นโอกาสพัฒนาก็ได้ แต่ถามว่าอายุขนาดนี้ ไม่ดูหนังขนาดนี้ได้ไหม มันก็ยังไม่ O.K อยู่เนะ แต่ถ้าเพื่อนเค้าดูกัน อยากดูด้วย ก็ต้องประคบเนะ
คุณแม่	แต่ต้นข้าวก็ไม่ลุกนะคะ
อ.กิ้งแก้ว	เดี๋ยวจะเหมือนคลิบ puppet ใครยังไม่เห็นบ้างคะ ? (ในวิดีโอการบรรยายสำหรับผู้เริ่มต้นใหม่ ของอ.กิ้งแก้ว) เด็กตื่นเต้น หลุด เอาเก้าอี้ขึ้นมาพาดหัวตัวเอง เค้าถ่ายเป็นคลิบตกลงไปใน youtube แต่เรามองเห็นเด็กพัฒนาการร่วง
คุณแม่	ส่วนอย่างอื่นก็ได้อยู่คะ ระดับคะแนนก็อยู่ที่ดีมากเลย คราวที่แล้วต้นข้าวได้เกรด 4 เต็ม
แม่น้องก้อง	ลูกอายุ 8 ขวบเต็ม ตอนนี้เรียนอยู่ ป. 3 พูดถึงปัญหาก่อนนะคะ ที่ยังเป็นปัญหาก็คือเรื่องของ กล้ามเนื้อ อันที่ 2 คือเรื่องการประสานงาน อันที่ 3 ก็คือความอ่อนล้า จะล้ากว่าคนอื่น ไม่ว่าจะกล้ามเนื้อหรือว่าสมอง ก็จะมีรู้สึกว่าล้าเร็วกว่า เอาเรื่องสมองก่อน อย่างครูให้คิดเลข พอติ๋นง ไปเรียนในห้อง gifted แต่ตัวเค้าไม่ได้เป็น gifted นะคะ แต่ถูกเลือกเข้าไปห้องทับ 1 ทับ 2 เพราะฉะนั้นการเรียนจะเข้มข้น ครูทุกคนก็จะบอกเลยว่าน้องก้องเนี่ยเป็นนักลอกที่เก่งที่สุด เราก็คิดว่าลูกเราทำไมได้เร็วไฉนนะ ก็พยายามให้เค้าทำเอง พอกลับมาถึงบ้านเค้าก็จะบอกว่า “แม่ ..ครูให้ เยอะเกินไป คิดมาก สมองจะพัง คอมพิวเตอร์จะแฮงค์ ลอกเพื่อนง่ายกว่า จะได้ไม่ต้องเปลือง

สมอง” แต่จริง ๆ มาจับทำ ก็ O.K. ทำได้ แต่ขี้เกียจ บอกสมองมันล้า คอมพิวเตอร์จะพัง เรื่องที่ 2 เรื่องของกล้ามเนื้อ คำจะเขียนได้ไม่นาน จะเมื่อย เขียนไม่ทันเพื่อน เขียนไม่สวย ปัญหาที่เกิดขึ้น อย่างเช่นเค้าเล่าว่า “แม่ ครูเค้าว่าหนูทำงานช้า” วิฤตคือโอกาสคะ เราก็ใส่เลย “ทำไมล่ะ” “เนี่ยครูเค้าว่าหนูช้า” “ครูไม่ยุติธรรมเลย” “ทำไมไม่เข้าใจเราเลย เขียนเร็วแล้วนะ แต่ครูชอบที่เราเขียนช้า” “แล้วทำไมล่ะ” เราก็อพยายามใส่ floortime ให้เค้าคิดเหตุผลให้เค้าคิดแก้ปัญหาด้วยตัวเองทุก ๆ ครั้งนะคะ บางทีก็จะโทษว่า “เนี่ยครูไม่เข้าใจ เค้าทำอย่างนี้กับหนู เค้าว่าหนู เค้าด่าหนูนะ” แต่แม่เข้าใจว่า ไม่ได้ด่ารุนแรงหรอกคะ อาจจะบอกว่าเธอนะทำช้าอย่างนี้แต่ลูกชอบที่จะต่อเติมให้มันรุนแรง สุดท้ายก็จะจบว่า “อ้อ..เดี๋ยวครูก็ตกนรก ทำกับเราไม่ดี” เราก็ใส่ต่อ “จะแก๊ใจยังงี้” เป็นการฝึกกระบวนการคิด สุดท้ายลูกก็ได้คือเค้ารู้สึกว่าจะเค้าต้องทำให้มันเร็ว เร็ว แต่ไม่สวยก็ได้ เราต้องคุยกับครูคะ สรุปว่าเราจะให้ลูกแก้ปัญหาก่อน สุดท้ายเราก็อเข้าไปเสริมกับคุณครูว่า ลูกมีปัญหาอะ แต่ลูกได้เป้าหมายตามที่ครูบอกรึเปล่า ครูบอกว่า O.K มีการบ้านส่ง เรียนเข้าใจ เราถือว่า O.K แต่สวดยนี้อีกเรื่องนึง ครูก็เข้าใจคะ เราพยายามเน้นว่า 1. ลูกต้องมีกระบวนการแก๊ใจปัญหาของตัวเอง 2. เราอาจจะต้องไปคุยกับครูบ้างเพื่อให้ครูเข้าใจส่วนเรื่องที่ 3. ที่เป็นปัญหาคือเรื่องของการเคลื่อนไหว เพราะฉะนั้นการแข่งขันทักกีฬาจะมีปัญหา มากนะคะ อย่างเช่นง่าย ๆ นะคะ การแข่งขันทักลูกบอล เค้าเล่นเป็นทีม ลูกก็จะกลับมาบอก “แม่ หนูทะเลาะกับเพื่อน” “ทำไมล่ะ” “เพื่อนมันว่าหนูเป็นคนทำให้แพ้ เราก็อใส่ floortime เหมือนเดิม “เพราะอะไร ยังงี้จะแก๊ใจยังงี้” จนลูกรู้ว่าอารมณ์ตอนนั้นมัน peak มากเลยนะ มันโกรธ แล้วหนูทำไง “หนูก็ต่อยกับเพื่อน” “แล้วหนูทำยังไง และต่อไปจะทำยังไง แล้วถ้าเกิดเหตุการณ์อย่างนี้เราจะทำไง” เราก็อใส่ไปเรื่อยคะ จนลูกรู้อารมณ์แต่จริง ๆ เราก็อช่วยด้วยการไปบอกครูว่า ลูกมีปัญหากล้ามเนื้อ ครูก็เข้าใจและพยายามที่จะเคลียร์ปัญหา “หนูต้องเข้าใจนะ เพราะว่าเด็กแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน จะไปเคลียร์กับเพื่อนให้ O.K. จบ เราก็อพยายามแก้ปัญหาหลักใหญ่เนาะคะ เช่นลูกยังต้องฝึก SI ต่อเนาะคะ ลูกต้องฝึกกล้ามเนื้อต่อ ลูกมีปัญหาเรื่องของการทรงตัวกับกล้ามเนื้อหลัง เราก็อฝึกยิมต่อ ซึ่งทำให้ตอนนี้ดีขึ้นเยอะมากนะคะ ต่อไปปัญหาเรื่องวิชาการ ปีนี้แปลกนะคะ ปีนี้พัฒนาการขึ้นเยอะมากเลย สมัยก่อนเชื่อไหมคะอนุบาล 3 ลูกยังอ่านหนังสือไม่ออกเลย ป.1 ก็ยังสะกดคำไม่รู้เรื่องมาก พอมา ป. 2 มันมาเองงมากเลย ลูกติด top ten ทั้งที่เด็กนักเรียน 500 คนติด top ten วิทยาศาสตร์ต้องไปสอบ สสวท. ภาษาอังกฤษแต่ก่อนไม่ได้เลย แม่ก็พยายามสอนให้สนุกใช้ phonic แม่คิดแล้วก็มาสอน phonic กับลูก ตอนหลังลูกก็เป็นตัวแทนภาษาอังกฤษไปสอบห้องอื่น ไม่รู้มันมาได้ยังไง แต่เราก็อพยายามเสริม พอกลับมาบ้าน ก็ขอสรุปบทเรียนสักครึ่งชั่วโมง คือคุยให้เค้าฟัง บทเรียนมันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้เนาะ แล้วก็พยายามเน้นกีฬาให้เค้าออกกำลังกาย และใช้เวลา floortime ส่วนเรื่องของเพื่อน คุณแม่ก็พยายามจับจุดว่า ตอนนี้เพื่อนเล่นอะไรโดยถามจากลูกว่าเล่นอะไร สมมติว่าเพื่อนเล่นของกันดั้ม

	<p>นะ เราก็ไปโหลดหนังที่เป็นซีด ๆ ให้ลูกดูก่อนว่าอย่างนี้มันคือกันดั้ม C กันดั้ม Z อะไรอย่างนี้ เป็นซีดสั้น ๆ เข้า Ipad ให้เค้าดู โดยการมีกำหนดนะคะ ไม่ได้ดูเรื่อยเปื่อย ดูคู่กับเราคืนนึง ประมาณ 10-15 นาทีแล้วเราก็เอาซีดนั้นมาเล่นเป็น floortime ของเรากับลูก แล้วก็ถามว่ามีเรื่องอื่นไหม เรื่องเล่นของผู้ชายมักจะเป็นแนวต่อสู้ อุลตราแมน โปเกมอนอะไรอย่างนี้คะ ก็ทำ ให้เค้าไปเล่นกับเพื่อนในแบบที่เพื่อนเล่นได้ ระหว่างนี้ได้ความสนุกสนานด้วย แล้วเราก็ใส่ พัฒนาการเข้าไปด้วยว่า เพราะอะไร ยังไง ตัวนี้มาช่วยเพราะอะไร จะเอายังไง พยายามฝึกไป ตอนนี้ฝึกพัฒนาการโดยที่มีคู่มือก็คือน้องผู้หญิงอีกคนนึงใกล้จะ 5 ขวบจะเป็นคู่มือ ถ้าพ่อแม่ไม่ อยู่บ้านเค้าก็จะเล่นกัน 2 คน เอาตัวตุ๊กตุนตุ๊กตาโปเกมอนมาสู้กันมารบกันด้วยเหตุผล “ฉันหรือ แล้วฉันจะไปกินข้าว ทำไมเธอไม่พาฉันไป” อะไรอย่างนี้คะ น้องเป็นคนช่วยพี่ พี่ก็จะเป็นคนคิด เหตุผล ก็เล่นแบบ playful obstruction บ้าง เล่นอะไรอย่างนี้เค้าก็ O.K. ก็ถือว่าพัฒนาการปีนี้ ค่อนข้างดีมาก</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>มันก็น่าจะสมกับแรงที่ทุ่มลงไปนะคะ แต่รู้สึกว่าจะมีส่วนคล้ายกับน้องดอมอยู่นะ เรื่องร่างกาย</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>จะยุกยิก อาจจะเฉื่อยนะคะ เค้ายังไม่เลื้อย คือนั่งโตะเนี่ยคะ ครูก็สอนไป นี่ก็จะคั้นหยิบไอนุ่น หยิบของในกระเป่า ครูก็สงสัยมาถามว่าทำไมไม่อยู่เฉยเลย แล้วก็ดูเหมือนไม่ฟังครู พอครูถาม ปรากฏว่าเค้ารู้เรื่องมากกว่าคนฟังครู แม่ก็เลยบอกว่า ครูขา ครูก็ต้องช่วยฝึกนิสัยลูก ครูก็ติคะ เรียกให้ไปนั่งเก้าอี้ติดกับครูครูประจำชั้น ก็ติคะ นั่งอยู่ตลอดตั้งแต่เข้ายันเย็นไม่ไปไหน ครูคนอื่น ก็เข้ามาสอน ลูกก็ยุกยิกอีก อาจจะต้องให้คนมาช่วยอยู่ด้วยอะไรอย่างนี้ แต่คุณครูมีความเป็นครู จริง ๆ นะคะเค้าเห็นเค้าก็จะช่วยเด็กคะ ทำให้เค้ามีสมาธิขึ้นคะ</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>เป็นเพราะเค้าติด top ten หรือเปล่าเค้าถึงถูกไปอยู่ห้อง gifted</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>คือช่วงนี้เป็นระบบของโรงเรียนรัฐบาลนะคะ เค้าจะพยายามหาเอาเด็กที่เป็นหัวกะทิกะ สอบเข้ามา อยู่ห้องนี้ การสอนจะเข้มข้นมากขึ้นคะ</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>สำหรับตัวเองนะ Gifted ก็เป็นเด็กพิเศษแบบนึง พิเศษคนละทิศละทาง คุณแม่สังเกตไหมเด็ก ในห้องเป็นไงบ้าง</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ดูแล้วก็ระดับเดียวกับลูกเรา เราก็พยายามถามนะว่าลูกเราแตกต่างจากลูกคนอื่นไหม ก็เล่นได้ก็ มีปัญหาตรงกล้ำเนื้อกับยุกยิกคะ</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>เค้ามีโอกาสดอกกำลังกายก่อนเรียนสัก 5 นาที 10 นาทีใหม่</p> <p>มีค่ะ</p> <p>เดี่ยวตอนคุยเรื่อง phonic ช่วยเสริมให้ด้วยนะคะ ตัวเองไม่ได้มีประสบการณ์เยอะ เพียงแต่ว่าขอเข้าไปดูหลักสูตร phonic ว่าเค้าทำกันยังไง</p>
<p>แม่น้อง วันใหม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>น้องวันใหม่ 8 ขวบ น้องสาวเค้า 6 ขวบค่ะ น้องก็ช่วยเหลือพี่ได้ค่อนข้างเยอะ เพราะน้องพูดเก่ง น้องก็เล่นกับพี่ตลอดทั้งวัน วันใหม่ฝึก SI ตอนนี้ครู SI ก็มาดูที่โรงเรียนบ้างมาสังเกตการณ์ เพื่อที่จะไปปรับตอนที่ฝึก ตอนนี้วันใหม่ยังแยกตัวอยู่นะคะ แต่ก็ยังพอที่จะสังเกตุเพื่อน แล้วเข้าไปเล่นกับเพื่อนบ้าง แต่ก็ยังไม่เหมือนคนอื่น ตอนที่อยู่นูบาลก็มีปัญหาเรื่องกล้ามเนื้อ เขียนหนังสือช้า แต่เค้าเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ คืออ่านตั้งแต่ตอนที่ยังไม่พูด เค้าจะจำเป็นตัวอักษร เป็นสัญลักษณ์ เราจะดูเหมือนเค้าอ่านออก แต่ว่าไม่ใช่ เค้าจำเป็นคำ ๆ เป็นภาพค่ะ พอเค้าอ่านหนังสือ เค้าอ่านหนังสือได้เร็ว มาเริ่มเขียนตอนประมาณ ป.1 เทอม 2 กล้ามเนื้อมือไม่ค่อยมีแรงเท่าไร ก็ฝึกค่อนข้างเยอะ ทั้งปั้นดินน้ำมัน ออกกำลังกายฝึกกล้ามเนื้อ ตอน ป. 1 มีปัญหาเยอะมาก ของหาย โดนเพื่อนแกล้ง เห็นปัญหาชัดเจนค่ะ ตอนอนุบาล 3 พวกเค้ายังเด็ก ๆ ด้วยกัน พอมา ป. 1 เจอทั้งเพื่อนแกล้ง มีแบบเขียนบนเสื้อนักเรียนด้วยค่ะ ที่โรงเรียนค่อนข้างปล่อย เวลาถามเค้าก็ไม่ค่อยกล้าบอก เพราะเค้ากลัวว่าคุณแม่จะไปว่าเพื่อน เค้าเป็นเด็กที่ไม่ชอบความรุนแรง มีเรื่องหรือว่าโดนใครว่า เค้าจะปิดหูทันที ทั้ง ๆ ที่บ้านไม่เคยทะเลาะกันรุนแรง คุณพ่อคุณแม่ไม่เคยทะเลาะกันเสียงดังใส่กัน จะพูดกันเบา ๆ เค้าก็จะเอามือปิดหู เป็นคนไม่ชอบเสียงดัง และถ้าดูละครหรือหนังแม่ก็ระทั้งหนังการ์ตูน ถ้ามีทะเลาะกันเสียงดัง เค้าจะรับไม่ได้ จะวิ่งหนีเอามือปิดหูไปเลย ตอนหลัง ๆ ก็คือฝึกแบบเล่นแล้วค่อย ๆ เพิ่มทีละนิด ให้เค้ารับได้และค่อย ๆ อธิบายให้เค้าฟังว่ามันเป็นละครต้องเจอแบบนี้ กับเพื่อนก็เหมือนกันค่ะ ถ้าเพื่อนชวนทะเลาะ เค้าจะเดินออกมาเลย ไม่ฟังต่อว่าคืออะไร เพราะอะไร เพื่อนถึงว่า “อ้าวเป็นอะไรทำไมเดินหนี”</p> <p>นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราถึงต้องขยายตัวตนของเด็กให้กว้างทุกอารมณ์ วันใหม่เองมี constriction คือความกว้างของตัวตนไม่พอ รองรับช่วงอารมณ์โกรธไม่ได้ วันนั้นที่เราเล่นบทบาทสมมติกันจะเห็นว่าพอเราเริ่มบุกใจมตี เค้าก็จะเปลี่ยนเรื่อง ระบบการคิดของเค้าจะชะงัก นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราต้องตั้งหน้าตั้งตาขยายให้ได้อารมณ์พวกนั้น ขยายจนรับได้สู้ได้ อย่างของไอเล่ที่ยอมถูกยิง</p>

<p>คุณแม่</p>	<p>ยอมเป็นฝ่ายยิง รวมทั้งต้นข้าวที่ไปดูหนังตื่นเต้น ทำไมหมอมต้องตั้งหน้าตั้งตาแน่น จะต้องเอาเรื่องนี้ให้ได้ ไม่อย่างนั้นจะรองรับความโกรธก้าวร้าวในห้องเรียนไม่ได้ อย่างน้อยเถียงเพื่อนได้ ทนรับสีหน้าท่าทางแบบนั้นได้ สามารถสื่อสารในขณะนั้นได้</p> <p>ตอนหลังเค้าก็จะมีสื่อสาร มาเล่าให้ฟังว่า เพื่อนเค้าไม่ขอปีให้ทำ คือตอนแรกไม่เอาเลย ไม่มีมาบอกเลยว่าอะไร คือหนีอย่างเดียว ตอนหลังเค้าจะมีมาบอกว่า “เพื่อนไม่ค่อยชอบผมครับ” “ทำไมล่ะ วันใหม่ทำอะไร” ก็จะถามเหตุผลเค้า แล้วบางทีก็ถามเค้าว่า แล้ววันใหม่ทำยังไง ตอนแรก ๆ เค้าก็จะบอกว่า “ผมก็ไม่เล่นกับเค้า” “ผมก็คือเดินหนีออกมาเลย” ตอนหลังก็ค่อย ๆ แนะนำเค้า คือแต่ละเรื่องจะมีเหตุการณ์ มีเหตุผลต่าง ๆ กันไป ก็ค่อย ๆ แก้ปัญหาไป ทำยังไงเค้าถึงจะเริ่มเข้าไปคุยได้ น้องของเค้าเป็นคนที่เล่นแล้วเอาจริง น้องเลยช่วยได้เยอะนะคะเรื่องนี้ อย่างเวลาน้องโมโห “ทำไมล่ะ ทำไมเธอถึงทำกับฉันอย่างนี้ เธอเล่นอย่างนี้ได้ยังไง มันผิดนะเธอซีโก่ง” น้องเค้าจะเป็นคนที่ไม่ยอมจบง่าย ๆ นะคะ จะค่อนข้างยืด น้องก็จะช่วยได้เยอะคะเท่าที่สังเกตช่วงแรก ๆ พี่ก็จะเดินหนี โดยไม่พูดว่า ฉันไม่เล่นกับเธอแล้วนะ หรือว่าเปลี่ยนเรื่องเล่นหรืออะไร จะเดินหนีอย่างเดียวเลย น้องก็จะตามบอก “เธอ เธอทำอย่างนี้ไม่ได้นะ เธอกลับมาคุยกับฉันให้รู้เรื่อง เธอต้องเล่น” อะไรอย่างนี้ ตอนหลังเค้าก็เริ่มกลับมาสนใจน้อง สนใจอารมณ์ของน้อง “แม่ครับน้องโกรธผมมากเลย ทำไงดี” ก็จะค่อย ๆ แนะนำเค้าได้</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>สำหรับคนที่ไม่รู้จัก floortime ถ้าดูเดิน ๆ ตรงนี้ โอ้โห ....ลูกหลานในฝันเลย เด็กดีมาก อะอะขอโทษก่อน</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>“ขอโทษ” เป็นคำหลัก ๆ ของเค้าเลย ตอนหลัง ๆ ก็ได้ยินน้อยลงแล้วคะ คือไม่ว่าจะทำอะไรผิด เหตุการณ์อะไร ยังไง พอเห็นคนสีหน้าไม่ดีปั๊บ ขอโทษแล้ว “ขอโทษครับ ๆ” บางทีเสียใจก็ขอโทษครับ แล้วก็ที่เจอยังมีปัญหาเรื่องแยกตัวอยู่ ล่าสุดนี้ไปหัวหินกัน มีเด็ก 6 ,8 , 10 ขวบ ประมาณ 4-5 คนที่เข้ามาเล่นด้วย วันใหม่ก็พยายามแยกตัว น้องก็เดินมาตาม น้อง 6 ขวบก็จะเดินตามพี่วันใหม่ เค้าก็จะก้มหน้าหนี แต่น้องเค้าจะเข้าไปเล่นในกลุ่มของเพื่อนที่โตกว่า ยิงน้ำสาดน้ำอะไรอย่างนี้คะ แม่ก็นั่งมองอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงได้ เห็นเค้าเดินหนีตลอดแยกตัวตลอดก็เลยเข้าไปเล่นกับเค้าเล่นหาเหรียญกัน ก็โยนเหรียญเล่นในสระน้ำ ที่สังเกตก็คือว่าลูกจะ “ไม่มีการวางแผน” จะไม่เข้าไปแย่ง ไม่มีเป้าหมาย คือขนาดโยนแบบใกล้ ๆ เค้า เค้าก็ยังไม่เข้าไป น้องที่อยู่ไกลกว่าไปถึงก่อน พอน้องชนะ ลูกก็จะโวยวายบอกว่า “ทำไมน้องชนะอีกแล้ว” แต่วันใหม่เค้าจะค่อย ๆ เดินเหมือนกับไม่ได้มีเป้าหมายว่า ฉันจะต้องไปเอาเหรียญนี้แล้วฉันจะชนะรอบต่อไปฉันจะวางแผนว่าฉันจะทำอย่างไรอะไรอย่างนี้ เป่ายั้งจับก็เหมือนกันเค้าจะมั่วออก ๆ</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>ไปไม่ได้สนใจว่าคราวต่อไป ฉันจะออกอะไร คราวนี้ฉันออกกระดาดนะ คราวหน้าจะออกอะไร ต้องคอยกระซิบเค้าข้าง ๆ ว่า “วันใหม่ลองดูใหม่ว่า คราวหน้าเค้าจะออกข้าเดิมรีเปล่า” ค่อย ๆ กระตุ้นให้เค้าคิด</p> <p>ถ้าถามว่าจะใช้คำศัพท์ว่า “การวางแผน” ใหม่ มันไม่เชิงนะคุณแม่ แต่ว่ามันเป็นที ภาษาอังกฤษ เรียก assertiveness คือความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะ จะต้องสู้กัน มันคือการสู้กันเลยว่าใครดีใครได้ ใครถึงก่อนได้ก่อน ซึ่งเคยบอกไว้ในละครเซอร์มันอยู่ line เดียวกันกับความโกรธก้าวร้าว มันต้องรับได้ มันไม่ใช่การวางแผนสั่งการ แบบเดินไปเปิดตู้เย็นเอาขนมมากินนั่นคนละเรื่อง นี่คือการมุ่งมั่นเอาชนะ ซึ่งมันต้องสร้างเหมือนกัน ตอนหลังเลยเน้นว่า วันใหม่ต้องเล่นบทบาทสมมุติที่จะรองรับความอยากจะเอาชนะ เพราะว่ามันจะมาพร้อมกับการอยากเอาชนะปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง การประมวลการคำนึงก็คืออารมณ์นี้ให้ใหม่ค่ะ การจะติดต่อกับใคร แล้วของทีหลายคนต้องการมันมีขึ้นเดียว ก็อารมณ์นี้ เพียงแต่มันอยู่ในสิ่งที่สังคมยอมรับ เพราะถ้าไม่สู้เลยตลอดมันก็ไม่ได้นะ ของบางอย่างก็ต้องปกป้อง ของบางอย่างก็ต้องสู้ สู้กันในกติกาที่สังคมยอมรับ</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ใช้ค่ะ พูดถึงของที่ต้องปกป้อง เมื่อก่อนตอนที่อยู่ ป.1 ป.2 เค้าจะไม่รักษาของเลยคะ เพื่อนอยากได้อะไร ก็ให้หมดเลย ไม่ตามทวงคืน แต่ถ้าเปรียบเทียบกับน้องเนี่ย เพื่อนใช้เสร็จ เค้าต้องไปตามทวงคืน ก็เลยมีข้อเปรียบเทียบว่า มันต้องปรับอีกค่อนข้างเยอะในเรื่องการหวงของอะไรอย่างนี้คะ และเรื่องการเรียนของวันใหม่ ตอนแรกดูเหมือนจะมีปัญหา จนเราคิดว่าน่าจะต้องเข้า ป.1 เพราะว่า ป.1 เค้าเริ่มเขียน ในขณะที่เพื่อนเขียนไปจนถึงไหนแล้ว แต่เรื่องการอ่านก็แปลกนะคะคือถ้าเค้าอ่านในใจ เค้าจะจับใจความได้ค่อนข้างมากและเล่าออกมาเป็นเองเป็นราวได้ แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่เค้าอ่านออกเสียงเค้าจะไม่ค่อยได้อะไร</p>
<p>อ. กิ้งแก้ว</p>	<p>เป็นไปได้นะคะ คนบางคนไวเสียงแม้กระทั่งเสียงตัวเอง ขอแค่เสียงในใจก็พอ แต่คุณครูจะชอบให้อ่านออกเสียง เพราะคุณครูอยากรู้ว่าลูกออกเสียงถูกไหม อ่านออกเสียงในบ้านกับแม่กับอ่านออกเสียงในชั้นกับครูนั้นคนละเรื่อง มีปัจจัยอื่นมาปนนะคะ มันตื่นเต้น สายตาทุกคู่มองมา เพราะฉะนั้นจะให้เด็กที่ไวต่อความรู้สึก จะทำได้ไม่สมบูรณ์ ที่นี้ก็ต้องมาดูว่าที่บ้านอ่านออกเสียงได้หรือเปล่า ถ้าอ่านออกเสียงที่บ้านไม่ได้ ก็แปลว่า เค้าทนไม่ได้ แม้กระทั่งเสียงตัวเอง</p> <p>เรื่อง sensitive กับความรู้สึกด้วย อันนี้ก็เป็นมาก เค้าบอกว่าเค้าไปชอบพี ป.4 อยู่คนนึง แล้วก็เขียนจดหมายไปจะถามอะไรที่เค้าสักอย่าง แต่คุณครูเห็นก่อน คุณครูเลยเอาจดหมายไปแล้วบอกว่า “วันใหม่ การบ้านคราวที่แล้วเธอไม่ส่งครูนะ แต่เธอมีเวลาไปเขียนจดหมายหาสาว” เค้า</p>
<p>คุณแม่</p>	

	<p>sensitive มากค่ะ รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องน่าอายมาก เป็นหลาย ๆ อาทิตย์ที่เค้าไม่อยากจะมองหน้าคุณครู แม่ก็เลยเข้าไปคุยกับคุณครูว่า ขอให้ปรับได้ใหม่ว่าอยากจะหยิบเรื่องนี้มาให้ เป็นเชิงบวกนะค่ะ ถ้าเค้าชอบพี.บ. 4 เหมือนกับว่าเราสานสัมพันธ์ให้เค้ารู้สึกว่าการกล้าที่จะพูด กล้าที่จะแสดงออก กับคนอื่นมากขึ้น</p>
ครูพบ	<p>ที่จริงเรื่องนี้เค้ามีพลังมุ่งมั่นนะ คือถ้าเรามองดูอย่างที่บอก ไม่ใช่ไม่อยากเอาชนะ เด็กคนนี้ต้องการที่จะชนะ เค้าก็ยังโวยว่าทำไมน้องชนะในขณะที่เค้าไม่ชนะ แต่ว่าเค้าขาดพลังงานที่จะไปถึงจุดนั้นจริง ๆ แล้วตรงนี้ถ้าเราเปลี่ยนให้เป็นโอกาส ก็ถือโอกาสที่ถ้าหนูอยากรู้จักพี่เค้า หนูอยากสนิทกับพี่เค้า แล้วทำไงล่ะลูก ให้เด็กชินกับการลงมือทำสร้างพลังตรงนั้นไป ทีนี้ถ้าเรามองอีกมุมหนึ่ง ถ้าคนเราเขียนจดหมายรักได้มันแจ่มกว่าใช่ปะ เราจะเรียนเขียนไปทำไม ถ้าจดหมายรัก 1 ฉบับแต่ส่งไม่ได้</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>ปัญหาอยู่ที่ว่า ครูก็ไม่ได้ตั้งใจ อาจจะแซวเล่น ถ้ามว่าเด็กอายหรืออะไร มันก็โอเคเนอะ ครูเล่นหน้าชั้นเลย</p>
ครูพบ	<p>ก็ลำบากหน่อยนะ อันนี้ก็เติมให้แล้วกัน ก็คือเวลาคนเราอ่านในใจกับการอ่านออกเสียง สมองของการอ่านออกเสียงมันทำงานเยอะขึ้น ถ้ายิ่งพยายามจะอ่านให้ถูกเสียง สมองส่วนรับจับใจความก็หายไป มันก็เหลือแต่ความพยายามจะปล่อยออกไปเท่านั้นเอง คราวนี้เราก็เช็คได้ว่าถ้าออกเสียงที่บ้านกับที่โรงเรียนต่างกันไหม ถ้าต่างกัน มันก็แปลว่าเป็นเรื่องหนึ่ง ถ้าไม่ต่างกัน มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง</p>
คุณแม่	<p>เหมือนสมาธิเค้าไม่ค่อยดีเวลาอ่านออกเสียงค่ะ แล้วก็มีปัญหาเรื่องการออกเสียง เค้าจะออกเสียงวรรณยุกต์แบบเพี้ยน ๆ ก็พยายามติวกันหลายรอบในเรื่องของการอ่าน มันก็ยากนะคะภาษาไทยวรรณยุกต์กับเสียง รูปกับเสียงไม่ตรงกัน</p>
ครูพบ	<p>เค้าก็ยิ่งกังวลใหญ่ เวลาอ่านออกเสียง มัวแต่พยายามอ่านให้ถูก มันจะไปเหลือสมองส่วนไหนไปจับใจความ</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>เสียงพูดของเค้ายังไม่ชัดดีใช่ไหมคะ?</p>
คุณแม่	<p>ใช่ค่ะ....อีกเรื่องหนึ่งคือ เค้าจะมีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์ค่ะ เค้าจะจำพวกธาตุ</p>

	<p>อะไรต่าง ๆ ในตารางธาตุ เค้านสนใจเรื่องสารเคมี สนใจเรื่องฟิสิกส์ที่ค่อนข้างแบบก้าวหน้า คือจะค้น ๆ internet อ่านหนังสือ เค้านจะใช้เวลาอ่านหนังสือ วันนึงจะถือหนังสือติดตัวตลอดค่ะ ตอนนอนก็จะเอาหนังสือขึ้นไปด้วยแล้วก็นอนข้าง ๆ หนังสือ อันนี้ก็ปัญหาที่ทำให้เค้าแยกตัวจากเพื่อนเหมือนกัน เล่นน้อยลง กล้ามเนื้อเค้าก็จะไม่พัฒนาเต็มที่ ตอนนี่เค้าก็จักรยานมากขึ้น เล่นกับเพื่อนมากขึ้น ทำให้เค้าดูแข็งแรงขึ้น แต่ถามว่าเท่า ๆ กับเด็กคนอื่นไหม ไม่แน่นอน ยิ่งเทียบกับน้องที่อายุ 6 ขวบน้องดูแข็งแรงกว่ามาก เค้านใช้เวลาในการอ่านค่อนข้างเยอะ ซึ่งเราก็พยายามจะดึงเค้าออกมาเหมือนกัน แต่ก็อยากถามคุณหมอจริง ๆ แล้วมันควรส่งเสริมหรือเปล่า</p>
<p>อ.กิ้งแกว</p>	<p>ถ้าเราพยายามดึงเค้าออกมา สงสัยจะดึงไม่ได้ เราก็ต้องเข้าไปเล่นด้วยกันนี้แหละค่ะ โจทย์คือ จะทำให้ความสนใจตารางธาตุ กลายเป็นการพัฒนาการวางแผนสั่งการกล้ามเนื้อและการสื่อสารได้อย่างไร เราต้องเข้าไปมีส่วนร่วม เราจะส่งเสริมยังไง มันขึ้นอยู่กับว่าเราต้องการอะไร มีบางคนเหมือนกันเค้ายอมเสียหลายอย่าง ลูกไม่เล่นกับเพื่อน ผูกเชือกรองเท้าไม่เป็น หางของกินเองไม่ได้ แต่เค้าได้นักคณิตศาสตร์ชั้นยอดที่ผลิตทฤษฎีใหม่ขึ้นมา เพราะโลกนี้มันต้องการความหลากหลาย แต่ในฐานะพ่อแม่ อยากได้ใหม่ เราจะเสียสละลูกเพื่อประเทศชาติหรือมนุษยชาติ เพื่อให้ต่อไปข้างหน้าเค้าอาจจะแก้ภาวะโลกร้อนหรืออะไรก็ตาม แต่ปัญหาก็คือ เขาจะเป็นนักวิทยาศาสตร์อย่างที่ว่าได้หรือเปล่านั้นไม่รู้ อันนี้เป็นข้อที่ 1 ส่วนข้อที่ 2 จะเสียสละลูกที่เกิดมาพร้อมกับสมองชั้นยอดเลย แต่ต้องมีคนดูแลคนนึงนะ หาข่าวหาปลาให้กินด้วย แล้วถ้าเกิดจะไป lecture ที่ไหนจะต้องมีคนติดต่อ มีนายหน้าให้คอยกำหนดว่า จะจ่ายค่า lecture เท่าไหร่ ต่อไปจะอยู่ยังไง มรดกจะดูแลรักษาอย่างไร คำตอบก็ขึ้นกับเราค่ะ มีบางคนเหมือนกันที่เค้ายอม ก็อยากให้เราตัดสินใจว่าทำอะไรอยู่ อันนี้เคยเล่าให้ฟังหลายคนเกี่ยวกับเจ้าของเรื่อง “ผู้ชายผู้หลงรักตัวเลข” ทำอะไรไม่เป็นเลย ใส่เสื้อเก่า ๆ ถือถุงก๊อบแก๊บ แต่ไม่ว่าจะบินไปไหนจะมีสานุศิษย์มารับ แล้วสานุศิษย์จะยอมให้เค้าไปอยู่บ้าน ตอนไปพักที่บ้าน อาบน้ำที่ เปียกมาตั้งแต่ห้องน้ำถึงข้างนอก เพราะแกไม่มีสมาธิจะทำอะไร นอกจากคิดอย่างเดียว แต่ทุกคนยอม ยอมเพราะอะไร เพราะคนนั้นจะไปสร้างสรรค์โลกให้ แต่ปัญหาคือเราจะหาแบบนี้ให้ลูกได้ไหม แล้วเราจะไปถึงระดับนั้นจริงรึเปล่า เราก็ไม่รู้ ไม่มีใครบอกได้ว่าจะเอาประมาณแค่นี้ดิ ขึ้นกับพ่อแม่เอง</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ที่แกใจก็คือว่าให้เค้าทำการทดลองเยอะขึ้น ก็คือมาทำที่บ้านนะคะ</p>
<p>อ.กิ้งแกว</p>	<p>นั่นก็คือ “การตอบโจทย์ที่ไม่มีชีวิต” ค่ะ เราต้องใส่ความมีชีวิตลงไปนั่นด้วย แทนที่จะเป็นสารเคมี แค่ออปเปอร์ทูลเฟต มันก็จะเป็นแห่งหมดเลย แทนที่เราจะเอาเป็นชีวิต มันต้องหาทางแทรกตรงนั้นให้ได้ แต่อันแรก การเข้าไปดึงออกมา มันจะไม่สำเร็จ เพราะ อันนั้นมันเป็น</p>

	<p>เรื่องถนัด มันเป็นเรื่องที่ปลอดภัย มันเป็นเรื่องที่ชำนาญ เด็กทุกคนก็จะหนีเรื่องที่ไม่ชำนาญคือ การเล่นกับเพื่อน การเจรจาต่อรอง เข้าไปหาคอปเปอร์ทูลเฟต หรือการกระทำแบบ “กรดบกดต่างมันจะได้เก็บบอกน้ำ” เสมอ มันเป็นเรื่องที่ตรงไปตรงมา ที่นี้เราจะยอมไหมขึ้นอยู่กับว่าเราอยากได้อะไร</p>
<p>พ่อน้องไนน์</p>	<p>ตอนนี้ 5 ขวบ 8 เดือนอะ มีลูกสาวตัวเล็กมาช่วย ลูกสาวตัวเล็กก็ 2 ขวบ 3 เดือน ตอนคลอดน้องนี้ก็ลุ้นน่าดูอะ แต่ก็ผ่านตรงนั้นมาได้ดี มีเรื่องต้องพ้องครูปบดินนิง กลับไปบ้านแล้วน้องเค้าบอกว่าครูพบแก๊งค์เค้าตอนที่หุ่มลูกบอลใส่ณะครีบ ผมถามว่า “แล้วกลัวครูพบรีเปล่า” เค้าตอบว่าไม่กลัว แต่ตอนนั้นรู้สึกว่าน้องเค้าจะกลัวแล้วก็จะหนีไปทำเรื่องอื่น ถาว่า “อยากเล่นกับคุณครูอีกไหม” เค้าตอบว่าอยากเล่นอีก</p> <p>เดี๋ยวจะลืมพูดถึงตารางธาตุ ไม่ทราบว่าคุณแม่พูดถึงเรื่องตารางธาตุใ้ใหม่ชะ? ของผมตอนนี้ก็จะอิตระยะทางระหว่างจังหวัดหนึ่งไปอีกจังหวัด แล้วในแผนที่ก็มีเส้นลากจากจังหวัดหนึ่งที่เราต้องลากเส้นแนวตั้งใ้ใหม่ถึงอีกจังหวัดก็ต้องลากเส้นแนวนอน ก็เอาตรงนั้นมาใ้เรื่องกล่ามเนื้อมัดเล็กนะครีบ ก็ให้เค้าลากถ้าไม่ตรงก็จะผิด ใ้ใหม่ชะ เช่นจากสุราษฎร์ใ้ไปนครมุ ก็ลากสุราษฎร์ - นคร ถ้านิ้วมือเริ่มเบี้ยวไปช่องอื่นแล้วผิด ผมก็จะบอกผิดพูดดั่ง ๆ พูดใ้เค้าตกใจ เค้าก็จะทำทำแบบ....คือเค้าสนุกกับตรงนั้นนะชะ พอเมื่อไหร่ที่ถูก เราย้ก็จะบอกถูก เค้าก็จะเซขึ้นมวอะไรอย่างนี้ก็เป็นทักษะอย่างหนึ่งที่น่าจะปรับใ้กับตารางธาตุได้ แล้วแต่ลูกชอบอะไรนะครีบ ในส่วนที่เป็นปัญหาของน้องไนน์ก็เรื่องกินยาก ยังกินยากอยู่ แต่ว่าเริ่มเลือกเริ่มรู้จักเลือก เริ่มไปเอาโบว์ชัวร์พิชชามา แล้วบอกแม่ว่าจะกินพิชช่า เริ่มหาของกิน แต่ยังไม่หลากหลายนะครีบ หูไวมากครีบ ถ้าเกิดน้องร้องเสียงดั่ง ๆ เค้าจะโวยวายแล้วจะเหมือนกับหลุดไปเลยชะ จะตกไปอยู่ระดับล่าง ๆ บางทีก็วิ่งออกนอกห้องไป หรือไม่ก็จะวิ่งไปกอดน้องแรง ๆ แล้วปิดปากน้อง ยังไม่คอยชอบออกกำลังกาย เรื่องการทรงตัวยังไม่คอยดี ยืนขาเดี๋ยวยังได้ไม่นาน ส่วนเรื่องกล่ามเนื้อมัดเล็กดิขึ้นเริ่มเขียนหนังสือดิขึ้น ใ้กับเสียงน้ำเสียงที่เราเปลี่ยนไป เช่น เราพูดเสียงแข็งก็เริ่มเสียใจ จะร้องใ้จะไ้ว เรื่องกลัวนี้ยังกลัวปลาตัวโต ๆ กลัวข้างตัวโต ๆ ยังกลัวแล้วก็จะหันหลังหลบแต่แอบมองน้อย ๆ ถ้าเกิดว่าจะเดินไปกินอาหารที่เค้าอยากกิน แต่ตรงนั้นมีอ่างปลาอยู่ก็แอบ ๆ ส่วนของการเล่นกับเพื่อน กำลังจะเข้าหา แต่ยังไม่เข้าหาไม่คอยถูก เช่น เข้าไปแรง ๆ แล้วจะดูเหมือนว่าไปปลกเพื่อน คุณครูพ้องมา ส่วนเรื่องความมุ่นม่นที่จจะเอาชนะนี้ยังไม่เห็นถ้ากลัวก็เปลี่ยนเรื่อง มีเรื่องที่สังเกตเห็นที่ดิขึ้น คือเรื่องของมิแอบขี้โกง แอบทุจริต คือเวลาบวกละคุณครูจะให้บวกแบบไม่ให้ทณะครีบ ก็ 1 บวก 1 ได้เท่าไรก็ให้ตอบเลย แต่เค้าจะแอบเอานิ้วไว้ข้างหลังแล้วก็นับ ๆ คุณครูจับได้ก็บ่อกว่ามีทุจริตเอานิ้วไว้ข้างหลัง มิขี้โกง คุณครูมาพ้อง เรื่อง</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>หวงเรื่องแย่งนี้เริ่มมีครับ กับเพื่อนไม่หวง แต่กับน้องจะหวงกับน้อง จะแย่งจะหวง แปลกดี เหมือนกัน แต่ว่าเวลาจะซื้อขนมบอกว่า จะซื้อไปฝากน้อง เรื่องเล่น เริ่มเล่นเป็นกติกาครับ เริ่มรู้จักรอคอยรู้จักว่า ให้น้องเล่นก่อน เดียวถึงตาเค้า เค้าจะคอยนะครับ ส่วนมากที่สังเกตจะมีน้อง ที่ช่วยได้เยอะเรื่องการสลับกันเล่น การรอคอยการเล่น การแบ่งกันเล่นนะครับ น่าจะหมดแล้วละ</p> <p>ในเรื่องการไวความรู้สึกนะคะ เราฝึกได้ 2 แบบ สลับกันไปสลับกันมา อันแรกคือฝึกกระบวนการ รับรู้ความรู้สึก แบบกลัวเพราะอะไร ทำยังไงถึงจะหายกลัว เป็นการฝึกทำงานอารมณ์ทำงาน ความคิด แต่ในขณะที่เดียวกันเราฝึกแบบเอาผลด้วยคะ ผลที่ต้องการ คือให้เค้ากลัวน้อยลง เพื่อให้ชีวิตเค้าอยู่สบายขึ้น อย่างเรื่องเสียง ฟังดูเหมือนยังไวเสียงอยู่มากทีเดียว ก็แนะนำให้เค้า ฟังทีละเสียง ทำเป็นเกม ให้ฟังเสียงดนตรี เสียงบรรเลงเดี่ยวทั้งหลาย ลองดูระหว่างเสียงกลอง เสียงเบส ซึ่งเป็นเสียงต่ำ ๆ จนถึงเสียงสูง แต่โดยมากดนตรีที่เค้าขายกัน พวกบรรเลงเดี่ยว จะเป็นเสียงสูงซะส่วนใหญ่อย่างไวโอลิน กระจับปี่ เราเลือกไม่ได้ เราก็เอาทีละอย่างเลยแล้วกัน ให้ค่อย ๆ จินทีละเสียง ในขณะที่เดียวกันก็พยายามให้เขาเผชิญกับเสียงที่ไม่ชอบ ถือโอกาสทำงาน อารมณ์ ทำงานความคิดกันไป ทำกันอีกพักนึงคะ ทุกคนอย่าลืมเรื่องกลิ่นนะคะ กลิ่นนี้ไวไม่แพ้ เสียงเลย จมุกติดกันมาก จมุกมดกันแท้ ๆ เลย นิดเดียวก็ได้กลิ่น ส่วนที่บอกว่าที่กล้าเอากับน้อง ไม่แปลกหรอกคุณพ่อ กับน้องแหละมันของตาย มันต้องได้กับน้องก่อน เพราะฉะนั้นมันจะมาคู่ กับการที่เราทำงานขยายความกว้างของอารมณ์ เมื่อไรตัวตนรองรับอารมณ์ได้เยอะ กล้ามเนื้อที่ สั่งการทำได้แข็งแรงมั่นคงมากขึ้น แล้วเราเปิดพื้นที่ให้เค้ามุ่งมั่นความอยากเอาชนะหรืออะไรจะ ค่อย ๆ มากับความพร้อมของร่างกายกับโอกาสที่เราให้ ก็มีงานที่ต้องทำอยู่ แต่ก็ไม่เยอะเท่าไร</p>
<p>คุณพ่อเนอต</p>	<p>สวัสดิศรุษอบ อาจารย์กิ้งแก้ว และอาจารย์แก้วตานะครับ จำได้อยู่ 3 คน เพราะเคยเห็นหน้าแล้ว ก็สวัสดิศรุษอบคุณแม่ทุกท่านด้วยนะครับ ผมก็เป็นพี่น้องภู ปัจจุบันน้องภูก็อายุ 3 ขวบ 8 เดือน น้องภูเพิ่งเรียนได้เทอมแรกครับอนุบาล 1 ปัญหาที่เห็นอยู่ตอนนี้จะเป็นเรื่องเวลาเพื่อนแย่งของก็ จะมีการทำร้ายร่างกายกัน แต่ก็ไม่รุนแรงครับ เพราะว่าแต่ก่อนที่เค้าจะเข้าโรงเรียนได้ก็จะหนัก กว่านี้เยอะ เรื่องการแย่งของที่ว่ากับพ่อกับแม่ ถ้าแย่งของที่เค้ากำลังเล่นอยู่ เค้าก็จะไม่ยอม เหมือนกัน เรื่องวิชาการ การเขียนหนังสือก็ยังมีปัญหาอยู่ครับ ไม่ค่อยอยากเขียน ต้องพาชวนให้ อยากเล่น “ป่าป้าจะแย่งทำ มาม้าจะแย่งทำ เดียวทำก่อนดีกว่า อันนี้มีรูป อันนี้น่าสนใจ” เค้าก็ “ทำเองน้องภูทำเอง ไม่ให้ป่าป้าทำ” “ป่าป้าจะทำ” เค้าก็บอก “ไม่ ๆๆ ให้มาม้าเอาป่าป้า ออกไปเลย มาม้ามาทำกับน้องภู” อะไรประมาณนี้ครับ ถึงจะได้ทำ แต่ก็ยังปัญหาเรื่อง ภาษาไทยครับ วิชาภาษาไทยจะมีปัญหามากเรื่องการเขียนตัวหนังสือซ้ำ ๆ วงกลม ๆ ไปเรื่อย ๆ เขียนไปก็บอก “เหนื่อยแล้วไม่ยอมทำ” พยายามทำให้สนุกก็เขียนได้สักบันทึกนึงก็ “พอแล้ว ไป</p>

	<p>เล่นต่อก่อน เดี่ยวเล่นต่อแล้ว ค่อยมาทำได้ใหม่” ก็ไปเล่นกันสักพักนึงกลับมาบอก “น้องภูไม่ อยากทำ” อะไรประมาณนี้ แต่ผมก็ไม่ค่อย serious กับเรื่องปัญหาเรื่องพวกนี้ คิดว่าเดี๋ยวก็คง จะได้ เรื่องกลัมนี้อีใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหา อย่าง SI นี้ เมื่อก่อนก็ดูเหมือนจะมีปัญหาหลายอย่าง ครับแต่ตอนนี้ก็เหมือนกับค่อย ๆ หายไปที่ละอย่าง ๆ อาจจะไม่ต้องไปเน้นแก้มั้งครับ ยังไม่รู้ว่า จะต้องแก้ปัญหาเรื่องอะไร เรื่องกลิ่นเรื่องการรับรู้สัมผัสอะไรของเค้า ผมก็ว่าปกติมากพอสมควร แล้วละ</p>
<p>อ.กึ่งแก้ว</p>	<p>ถ้ามี มันจะพุ่งออกมาในเรื่องพฤติกรรม</p>
<p>คุณพ่อน้อย</p>	<p>ใช่ชะ เรื่องกินก็ผมก็ยังไม่ค่อยไปสื่อสารเอาเรื่องกินเท่าไร ผมกลัวเค้าดม เดี่ยวนี้เค้าก็กินได้ทุก อย่างครับ ผักก็กินได้ ถ้าไม่ชอบเค้าก็จะบอกว่าไม่ชอบ เห็นสีเขียว ๆ ก็เป็นผักหมด แต่ถ้าเกิดว่า “อ้อ ๆ อร่อย ๆ ให้มาฆ่ากิน ให้น้องภูกิน ก็แยงกิน ก็เคี้ยวผักไป กินได้กลิ่นได้ครับ แต่ถ้าเกิดว่า บอกว่ามากินข้าว ๆ เค้าจะบอกว่า “ไม่กิน” เหมือนกับที่โรงเรียน ที่โรงเรียนจะไม่กินข้าวเลยครับ คุณครูบอกว่าไปเข้าแถว ๆ “น้องภูไม่อยากกินข้าว” เดินไปนู่น คุณครูก็บอกไปเถอะ น้องภูก็ สะบัดมือไม่ยอมกิน แต่ก็หิวนะครับ กับข้าวก็เป็นกับข้าวที่กินได้ แต่พอบอกว่าให้ไปกินข้าวเนี่ยจะไม่ ยอมกินเลย พอดีที่โรงเรียนมีกล่องวงจรปิดครับ พอผมเห็น อ้าวไม่ยอมกินข้าว ขับรถไปโรงเรียน ด่วนเลยผม ไปถึงก็บอกกระโดดเข้าห้อง บอก “น้องภูทำไมไม่ไปข้างนอกกับเพื่อนเค้าล่ะครับ” “น้องภูไม่อยากกินข้าว” “เธอไม่อยากกินข้าวไม่เป็นไร เดี่ยวป่าป่าไปขอดูหน่อยนะว่าเพื่อน ๆ เค้ากินอะไรกัน เดี่ยวน้องภูรออยู่นี่ก่อนนะ” ผมก็เดินออกไป เค้าก็ “รอน้องภูด้วย” วิ่งตามมาผม ก็เดินนำหน้าเค้าไป “ป่าปารอดด้วย” “ไปด้วยกันก็ได้ ๆ” พอไปถึงที่กินข้าวก็เห็นเค้ามีอะไรกิน “ไหนจานน้องภูครับ จานน้องภูก็น่ากินเหมือนกันนะ น้องภูไม่กินไม่เป็นไรนะ เดี่ยวป่าป่าขอกิน แล้วกัน ป้าขอนั่งได้ไหมที่น้องภู” “ไม่ได้ ๆ ที่น้องภู” พอไปนั่งที่ข้าง ๆ เพื่อนเพื่อนเค้าก็รู้สึกว่ จะสนใจน้องภูมากเป็นพิเศษ อาจจะเป็นเพราะคุณครูเค้าให้เวลามากกว่าปกติมั้งครับแต่ก็ไม่มาก นะครับผมว่า อาจจะใช้เวลาคู่มากกว่าเด็กคนอื่นนิดนึง เพื่อน ๆ เค้าก็เลยมาสนใจ ชอบมาเล่น ชอบมาคุยอะไรอย่างนี้ชะ เพื่อน ๆ ก็ “น้องภูตักกินข้าวสิ กินผัก” “น้องภูไม่กินผัก” เค้าก็บอก เพื่อนไป ที่โรงเรียนจะมีปัญหาครับแต่ที่บ้านไม่มีปัญหา แต่ไม่ค่อยได้คุยส่วนใหญ่จะถามก่อนว่า หิวข้าวไหมหิวอะไรไหม แต่จะไม่ไปบอกว่าต้องกินต้องอะไรอย่างนี้ครับ</p>
<p>อ.กึ่งแก้ว</p>	<p>คนนี่เหมือนแมวเลยนะครูพบ ถ้าจะให้ไปข้างหน้าต้องดึงไว้ ถ้าจะให้หยุดต้องดัน</p>
<p>คุณพ่อน้อย</p>	<p>ถ้าเป็นเรื่องกินนะครับ ถ้าเป็นเรื่องอื่นต้องบอกว่า เอ๊ะ ! ทำไมไม่ยอมไปอะไรอย่างนี้ชะ แต่ถ้า</p>

	<p>เป็นเรื่องกินต้องเข้าไปยื้อใหญ่ เพราะว่าถ้าเค้าตื่นสาย แล้วไม่นอนกลางวันก็โรงเรียน ตอนบ่ายนี้ คุณครูพาสอนอะไร ก็จะไม่สนใจ จะหงุดหงิดง่ายไปหมด เหมือนเวลาสอบครับ ผมหันไปเห็นนั่ง ก็อยู่กับพื้น ก็เลยถามครูครับว่า เค้าเป็นอะไรหรือครับ คุณครูก็บอกว่า “จะให้เค้ามาสอบแต่ เค้าไม่ยอมสอบ วิชาเมื่อเช้าสอบไปเรียบร้อยแล้วนะคะ คณิตศาสตร์วิชาเลขนี่เรียบร้อยเลย ทำดี พอมาทอนบ่าย จะให้สอบวิชาอะไรผมก็จำไม่ได้ คุณครูบอกว่า “เค้าไม่ยอมทำเลย” “แล้วน้องกู ได้กินข้าวไหมครับ” “ไม่ได้กินคะ” “ได้นอนไหมครับ” “ไม่ได้นอน” ก็เลยบอกว่าผมพาตื่นสาย เค้าคงจะไม่ค่อยแจ่มใส คุณครูบอกว่าถ้าไม่สอบก็ไม่ใช่ไรคะ เดี่ยวพรุ่งนี้เข้าอารมณดี ๆ เดี่ยว ค่อยพาไปสอบ ผมก็ขับรถไปอีกละไปถึงก็ “เอ..ทำไมน้องกู...เพื่อน ๆ เค้าทำอะไรกัน ผมก็เข้าไปนั่งดู “เพื่อน ๆ เค้าทำข้อสอบ ของน้องกูไม่มีหรือครับ” “ของน้องกูมีอยู่ไหน” แล้วหา ๆ ถ้ามครุ “คุณครูครับ ของน้องกูอยู่ไหน ” แต่ก็จั่วเจียครับ ง่วงนอน ก็เลยต้องไปพาเล่นทำข้อสอบ กลายเป็นคุณพ่อไปสอบแทน แต่เค้าก็เป็นคนกานะครับ ฎกหมด</p> <p>อ.กิ่งแก้ว เคยไม่ไปไหมคะ ปล่อยเค้าไว้อย่างนั้นนะ</p> <p>คุณพ่อนี้อต ส่วนใหญ่ก็ปล่อยครับ ที่ไปก็มี 2 ครั้งนี้ครับ ที่เรื่องกินข้าวไปครั้งนึง แล้วก็บอกคุณครูว่าอยากให้ ลองกระตุ้นเค้าดูว่า “โอ๊ยเพื่อน ๆ เค้าไปกันหมดเลย อันนี้น่ากินนะ วันนี้มีกับข้าวอะไรบ้าง ให้ เค้าอยากรู้ว่าวันนี้มีอะไรน่ากินหรือเปล่า ส่วนใหญ่ครูเค้าจะเน้นว่า “ไปกินข้าว เข้าแถว ออกมาได้ แล้วเข้าแถว” ประมาณนี้ละ เรื่องอื่นยังไม่ค่อยเน้นมากซะ</p> <p>อ.กิ่งแก้ว ยังเล็ก 3 ขวบ 8 เดือน ตีกับเพื่อนบ้างนิดหน่อย ชั้นอนุบาล ยังไม่เป็นไร หยวน ๆ</p> <p>คุณพ่อนี้อต มีเรื่องไม่ยอมเป็นที่ 2 อยากชนะอย่างเดียว แต่ก็สื่อสารกันได้ แต่ก็ยังไม่ยอมอยู่</p> <p>อ.กิ่งแก้ว ทำไปเรื่อย ๆ</p>
<p>แม่น้องเอ็ด</p>	<p>ตอนนี้ก็อายุ 4 ขวบ 2 เดือนแล้ว มีน้องสาวอายุประมาณ 2 ขวบ 8 เดือนคะ ตอนนี้น้องเอ็ดมีปัญหาเรื่องการเขียนคะ เพราะว่าอยู่อนุบาล 2 แล้ว โรงเรียนจะเน้นเรื่องการเขียนเป็นพิเศษคะ ที่เขียนไม่ค่อยได้เพราะกลัมน้ำมือเล็กยังไม่แข็งแรง ไม่ค่อยทันเพื่อน ครูต้องคอยประกบตลอด พอต้อเขียนมาก ๆ ก็จะพาลไม่อยากไปโรงเรียน แล้วช่วงสอบเนี่ย สังเกตว่าน้องจะเครียด คุณครูก็เครียดไปด้วย เพราะเหมือนกับว่าโรงเรียนต้องผ่านมี QC ตลอดเวลา พอคุณครูเครียด น้องก็เครียดตาม ถึงขั้นนอนไม่หลับ มีละเมอ แต่ว่าพอผ่านช่วงสอบไป ก็หลับดี</p>

อ.กิ้งแก้ว	บ้านอยู่แถวไหนดนะคะ เดี่ยวลองคุยกับคุณพ่อน้องโอเล่ คุณแม่ น้องเกรซ หรือคุณแม่ น้องบีหนึ่งดูดีไหมคะ โรงเรียนเค้าดีมากมาย ขอได้ทุกอย่าง กระทั่งบางชั่วโมงเอาออกไปทำอย่างอื่นยังได้เลย ส่วนใหญ่ผู้ปกครองกลุ่มนี้เลือกโรงเรียนที่สะดวกและไม่เร่งเรียน แล้วเราก็เห็นเบ่งบานกันได้เป็นแถว ๆ เลย เบ่งบานชนิดที่เรียกว่าติด top ten กันได้ด้วยนะคะ
------------	--

พักรับประทานอาหารว่างที่เตรียมมากันเอง แล้วต่อด้วยการบรรยายของ อ.กิ้งแก้ว เรื่อง การเตรียมความพร้อมเรื่องการเรียน ยาวประมาณ 2 ชั่วโมง ก่อนเริ่มการพูดคุยช่วงบ่ายอีก 2 ชั่วโมง